

APERITIFF

09 SĂMBĂȚĂ • 20 IUNIE • 2026

26 - 31 ENGLISH PAGES

PUBLICAȚIE OFICIALĂ A TIFF ISSN 2784 - 3815 ISSN - L 2784 - 3149

FATHERLAND RĂZBOAIE INTERIOARE

Fatherland, cu Hanns Zischler și Sandra Hüller pe afiș, un road-trip în alb-negru pe care scriitorul Thomas Mann îl face alături de fiica sa, printr-o Germanie devastată de război, are o proiecție unică astăzi, de la ora 18:00, la Cinema Florin Piersic. Filmul surpriză de la actuala ediție a TIFF, distribuit de Transilvania Film, a fost una dintre revelațiile Festivalului Internațional de la Cannes 2026, unde Paweł Pawlikowski a câștigat Premiul pentru Cea mai bună regie.

▶
03

▶ **Variety pariază pe filmul românesc**
16 - Christopher Vourlias scrie în
17 - Variety despre șapte talente
28 - românești în ascensiune pe
29 - care merită să le urmărim în
anii următori.

▶ **Interviu cu Ben Wheatley**
04 - Regizorul britanic Ben Wheatley
30 - a vorbit cu noi înaintea
Masterclass-ului său despre
proces artistic, inteligență
artificială și declinul cinemaului.

BILETE TIFF.25

VÂNZAREA BILETELOR:

ONLINE, pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, TIFF Official APP. Biletele cumpărate prin sistemul online sau direct prin aplicație se supun aceluiași reguli prezentate în politica oficială de bilete a festivalului.

DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, **8 iunie 2026: Cinema FLORIN PIERSIC**, Piața Mihai Viteazul, nr. 11 / **Cinema VICTORIA**, B-dul Eroilor, nr. 51 / **Piața Unirii** / iar din 12 iunie în: **Cinema ARTA**, str. Universității, nr. 3

Programul casierilor:
Luni, 8 iunie – Joi, 11 iunie: 11:00 – 19:00;
Vineri, 12 iunie – duminică, 21 iunie: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online.

Vor exista doar patru puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria, Cinema Arta și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus.

Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului, din aplicația mobilă TIFF Official APP sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

• **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 30 lei.

• **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09.00 – 14.00): 25 lei

BILETE CU PREȚ SPECIAL:

• Bilet pentru proiecțiile în aer liber: 25 lei

• Bilet pentru **Gala de deschidere**: 60 lei*

• Bilet pentru **Ceremonia de închidere**: 60 lei*

• Bilet pentru **Concerte, cine-concerte**: 50 lei*

• Bilet pentru **evenimentele Film Food**: în funcție de eveniment*

• **Noite Morricone Show** – Prețurile biletelor, în funcție de categorie*, sunt disponibile online pe tiff.eventbook.ro

Persoanele cu handicap beneficiază de bilete gratuite pentru maximum 3 proiecții, din aceeași zi, în limita locurilor alocate disponibile, cu excepția cine-concertelor, evenimentelor Film Food, Gaieli de decernare a Premiilor TIFF și a Spectacolului Noite Morricone, în baza certificatului de încadrare în grad de handicap și a actului de identitate. Însoțitorii persoanelor care necesită asistent personal vor beneficia, de asemenea, de bilete gratuite pentru aceleași proiecții.

POLITICĂ DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, fie printat, fie în format electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual).

Cu 5 minute înaintea începerii oricărei proiecții, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF, care nu au reușit să își procure **BILETE DE INTRARE**, cu condiția să existe locuri libere în sală.

Locurile în sală sunt garantate până la 5 minute înainte de începerea proiecției. De asemenea, **DUPĂ ÎNCEPEREA PROIECȚIEI, ACCESUL ÎN SALĂ ESTE INTERZIS!** Locurile nu sunt alocate și sunt disponibile la alegerea spectatorului.

ATENȚIE: Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie nu este permis în incinta sălilor de cinema. Consumul de băuturi și produse alimentare din exterior este interzis.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri

Premiul publicului TIFF.25

COMPETIȚIE

BAROMETRU GENERAL

1	CINA / THE DINNER	4.87
2	GORKY RESORT	4.78
3	TORTUL PREȘEDINTELUI / THE PRESIDENT'S CAKE	4.74
4	AICI MĂ SIMT ACASĂ / FEELS LIKE HOME	4.72
5	STRADA MÁLAGA / CALLE MÁLAGA	4.7
6	ULTIMUL VIKING / THE LAST VIKING	4.66
7	VALEA ZĂMBETELOR / THE HOLY BOY	4.61
8	UN AN DE ȘCOALĂ / UN ANNO DI SCUOLA	4.61
9	KOKUHO	4.6
10	LUCRURI NESPUSE / THINGS WE DON'T SAY	4.59

1	AICI MĂ SIMT ACASĂ / FEELS LIKE HOME	4.72
2	GOL GOLUȚ / TRULY NAKED	4.51
3	TATĂL NOSTRU / OUR FATHER	4.4
4	UMBRA TATĂLUI MEU / MY FATHER'S SHADOW	4.35
5	HANGARUL ROȘU / THE RED HANGĂR	4.19
6	TITANIC OCEAN	3.92
7	REGELE SOARE / LE ROI SOLEIL	3.82
8	O FANTOMĂ UTILĂ / A USEFUL GHOST	3.71
9	BUTTERFLY	3.67
10	SE FACE ZI / THE NIGHT IS FADING AWAY	3.52
11	LIONEL	3.52
12	SICKO	3.42

Puteți vota în aplicația oficială TIFF, de pe telefon sau prin linkul primit pe e-mail după proiecție. Votul pentru fiecare film este deschis timp de 24 de ore de la proiecție. Cei care votează prin aplicația de pe smartphone intră automat în tombola cu premii zilnice oferite de sponsorii TIFF. Fiecare vot contează și ne ajută să desemnăm câștigătorul Premiului Publicului, care va fi acordat la gala de sămbătă. Mulțumim!

Concertul zilei la Muzeul de Artă

Vlad Corb

Muzica lui Vlad Corb alternează între momente de vulnerabilitate și explozii emoționale intense.

Anda Pășcuță

Artist, compozitor și performer originar din Transilvania, Vlad Corb și-a conturat un stil personal care rezonază cu publicul tânăr și cu ascultătorii atrași de versurile sale sincere și introspective. Pe lângă cariera sa muzicală, Corb este și student la actorie în cadrul UNATC. Parcursul

său artistic se dezvoltă la intersecția dintre muzică și teatru, experiența sa în artă dramatică influențând puternic felul în care își construiește compozițiile, momentele live și personalitatea scenică.

Inspirat de artiști precum Radiohead, Muse și Jeff Buckley, Vlad Corb construiește un univers sonor melancolic și cinematografic, în care elementele de rock alternativ, folk și indie contemporan se îmbină cu o sensibilitate lirică aparte.

Biletele se pot achiziționa pe tiff.eventbook.ro, aplicația oficială TIFF, sau tiff.ro.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 19:00 / MUZEUL DE ARTĂ

de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro și tiff.eventbook.ro pentru informații referitoare la reprogramarea proiecțiilor. Contravaloarea biletelor nu se returnează în situația în care condițiile meteo se deteriorează după începerea proiecției. De asemenea, nu se returnează contravaloarea biletelor nefolosite din pachetul de abonamente.

ÎN CAZ DE PLOAIE

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea.

• Proiecția zilnică a filmului din **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**, ora 21:45, va avea loc în aceeași seară la **Casa de Cultură a Studenților**, începând cu ora 23:00

• Proiecția zilnică a filmului din **IULIUS PARC OPEN AIR** va avea loc în aceeași seară la **Cinema Mărăști**, începând cu ora 22:30.

• Proiecția zilnică a filmului de la **MUZEUL DE ARTĂ**, ora 21:30, va avea loc în aceeași seară la **Cercul Militar**, începând cu ora 23:15.

LOCAȚII:

CINEMA FLORIN PIERSIC,

Piața Mihai Viteazul, nr. 11

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR,

Piața Lucian Bologa, nr. 1-3

PIAȚA UNIRII OPEN AIR

CINEMA VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51

CERCUL MILITAR, B-dul Eroilor, nr. 51 * fără

rampă de acces pentru persoanele cu dizabilități

CINEMA ARTA, str. Universității, nr. 3

UNIVERSITATEA SAPIENTIA,

str. Calea Turzii, nr. 4 * fără rampă de acces

pentru persoanele cu dizabilități

IULIUS PARC OPEN AIR,

str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B

MUZEUL DE ARTĂ, str. Piața Unirii, nr. 30

CINEMA DACIA, str. Bucegi, bl A1

CINEMA MĂRĂȘTI, str. Aurel Vlaicu, nr. 3,

CĂSTELUL BĂNFFY BONTEDA,

DJ161, localitatea Bonțida

TEATRUL NAȚIONAL CLUJ NAPOCA,

Piața Ștefan cel Mare, nr. 2-4

STATIUNEA DE CERCETARE HORTICOLĂ

USAMV, Strada Horticultorilor nr. 5

APERITIFF

Redactor-șef:

Dan Boicea

Editori:

Ion Indolean

Claudia Negrea

Ruxandra

Predescu

Oana Balaci

Șerban Mark Pop

Maria Barbu

Louisa Miclăuș

Maria Măruță

Junior editori:

Alina Agafiței

Flavia Ciucaș

Ioan Ștepoaie

David Seko

Anda Pășcuță

Titus

Constantinescu

Ecaterina Volmer

Tamara Văscu

Bogdan Slab

Andreea Ghica

Carina Domuța

Anais Dragu

Mara Vintu

Irina Mărințuș

Valentina Chitic

Graphic design:

Carmen Gociu

Gabi Bora

Vasile Pipas

Tipărit la: Garamond

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii

MINISTERUL CULTURII

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL CLUJ-NAPOCA

Europa Creativă MEDIA

Fatherland – la răscruce de drumuri

Alina Agafitei

O întoarcere acasă nu este niciodată ușoară, cu atât mai mult când aceasta se întâmplă după un exil de 16 ani. Thomas Mann (Hanns Zischler) ajunge în patria mamă, pentru a o descoperi schimbată radical, după un război distructiv. El și fiica sa, Erika (Sandra Hüller), pornesc într-o călătorie reflexivă, în care încearcă să afle răspunsuri despre societate și ei înșiși.

Regizorul Paweł Pawlikowski construiește un film contemplativ și prețios, care îl scoate din registrul previzi-

După un lung exil, scriitorul Thomas Mann se întoarce în țara de origine pe care o descoperă ruinată, asemenea familiei sale.

bilității. Imaginile alb-negru sunt încadrate meticulos și elegant, drama fiind încleștată într-o estetică caracteristică lui, cu planuri atent construite. Intim, dar și detașat, acesta demonstrează că este un fin observator al lumii înconjurătoare.

Ațiunea din *Fatherland* are loc în 1949, când Germania era captivă în Războiul Rece, o țară în reconstrucție, cu un popor aflat la răscruce. Polarizarea ideologică o identificăm și în rândul familiei

Mann. Pawlikowski explorează dinamica tată-fică, prin intermediul raportării lor la Klaus Mann. Erika este profund legată de fratele său, în timp ce Thomas este preocupat de menținerea reputației. Tensiunile dintre aceștia devin un laitmotiv al filmului, în călătoria lor de la Frankfurt la Weimar.

Erika trăiește într-o stare latentă de revoltă, cu resentimente care încep să iasă la suprafață

atunci când află de ieșirea bruscă a lui Klaus din peisajul familial. Ea nu este doar fiica lui Thomas Mann, ci o soră îndurerată, care își pune întrebări existențiale. În contextul dramei de familie, asistăm și la cea a națiunii. Punctul final al călătoriei, Weimar, este acum ocupat de sovietici, care controlează totul. O realitate nouă, pe care poporul și implicit familia Mann, încă o procesează.

Dincolo de cadrele estetice, Pawlikowski ascunde trăiri care macină persona-

jele. Lentoarea filmului ajută la crearea unui spațiu în care există loc pentru reflecție și contemplare. Pentru Thomas, asumarea emoțiilor pare a fi cel mai greu accesibil teritoriu. Detașarea poate fi un mecanism de apărare, pe care l-a perfecționat în anii de exil în Statele Unite ale Americii. Erika tânjește după apropiere, iar această călătorie pe care o fac împreună are în cele din urmă potențialul de a repara relația dintre cei doi.

Dincolo de notele politice, filmul explorează momentele când Thomas Mann este pus față-n față cu propriile greșeli. Acesta realizează în cele din urmă că umbra măreției sale l-a condamnat pe propriul fiu la o viață a complexelor. Scriitorul pendulează între vinovăție și recalibrarea identității proprii. El este loial Germaniei culturale a lui Goethe, o lume pierdută, în care se întoarce precum o fantomă din trecut. Rămâne singur, cu un pașaport american la purtător, într-o patrie pierdută.

Fatherland trece dincolo de granițele dramei istorice. Este o relatare despre imposibilitatea ființei umane de a accepta pierderile și eșecurile.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 18:00 / CINEMA FLORIN PIERSC

TIFFashion, la Librăria Humanitas

TIFF 25

Într-o perioadă în care moda s-a apropiat tot mai mult de comerț, YDEAS & GALERIA SUBSOL propun o reîntoarcere la esență, prin apropierea de artă.

TIFFashion Edition prezintă cele mai noi și originale proiecte de artă vestimentară, bijuterii, accesorii sau decorațiuni ale unora dintre cei mai inventivi designeri clujeni și nu numai.

Până pe 21 iunie, Librăria HUMANITAS vă invită să descoperiți un mix curatorial eclectic, care aduce laolaltă,

într-o atmosferă boutique, creatori mai noi sau mai vechi. O întâlnire mai degrabă intimă cu frumosul, într-o multitudine de forme.

Căutând, în special, o aliniere între brand-urile prezente, TIFFashion Corner by YDEAS & GALERIA SUBSOL își propune să ofere vizitatorilor o alternativă neconvențională de interacțiune cu moda, care să treacă dincolo de matematica creator-marfă-client. ■

STRADA UNIVERSITĂȚII NR. 4 / SĂMBĂTĂ - DUMINICĂ: 10:00-20:00

Ben Wheatley – Artă înseamnă să încerci să te eliberezi

Proaspăt ajuns la Cluj, regizorul britanic Ben Wheatley a vorbit cu noi înaintea Masterclass-ului său despre procesul său artistic, inteligența artificială și declinul cinemaului.

Șerban Mark Pop

Având în vedere că astăzi veți susține un Masterclass, vorbiți-ne puțin despre felul în care priviți cinemaul.

Există multe motive pentru care nu faci filme atunci când vrei să fii cineast. Există multe blocaje interioare, legate de lucrurile despre care crezi că dau valoare. Asta se extinde, de fapt, asupra întregii arte. Este vorba despre încercarea de a te elibera. Odată ce te eliberezi de

asta, intri într-un spațiu în care te bucuri de ceea ce faci. Procesul artistic în sine poate fi cu adevărat interesant. Există ceva despre care oamenii nu vorbesc prea mult: schimbul dintre tine și artă în timp ce o creezi. De aceea, conversația despre inteligența artificială este redundantă, pentru că nu ai nevoie să faci muzica mai ușor de făcut. Ai nevoie să faci muzica pe care o faci tu și să-ți ascuți propria muzică. Nu ai nevoie de o mașină care să o facă și să apeși pe un buton, fiindcă asta e ca și cum ai porni radioul.

Apropo de inteligența artificială, cum rămâne cu viitorul? Cum veți face filme de acum înainte?

Sunt interesat doar să continui să fac filme. Unul dintre lucrurile la care mă gândeam în legătură cu acest film este că nu contează neapărat cât

de brut este, atâta timp cât este captivant, amuzant și are dramă. O mare parte din asta vine din desen. Dacă de-senezi omuleți din linii care au baloane de dialog, este perfect în regulă ca bandă desenată. Poți citi așa ceva și te poate afecta cu adevărat. Versiunea mai mare a acestui lucru este ceva precum *South Park*. Prima dată când am văzut serialul, m-am gândit: „De ce arată atât de rău?” Dar apoi, în treizeci de secunde, înțelegi gluma. După aceea, nu mai observi că este animat atât de stângaci. De fapt, asta devine un avantaj.

Există ceva ce ați mai dori să transmiteți ca gând final?

Cred că lumea se mișcă foarte repede, dar și că cinemaul se află într-un declin complet încă din prima zi. Așa că pare mereu că totul s-a terminat, dar nu se termină niciodată. Pentru că, încă din primele momente ale cinemaului, ai lucruri precum războaiele patentelor. După aceea, invenția televiziunii este un dezastru. Streaming-ul este un dezastru. Este mereu același lucru. Cinemaul este întotdeauna pe cale să dea faliment și întotdeauna iese pe partea cealaltă. Așa că, pe de o parte, există multă panică apocaliptică și multă nefericire. Dar, pe de altă parte, dacă privești lucrurile așa, starea de colaps este întotdeauna o oportunitate. A mai fost așa și înainte, și va mai fi așa din nou.

Ben Wheatley poate fi întâlnit sâmbătă, 20 iunie, la Hotelul Radisson Blu, de la ora 11:30, și la Cinema Arta, de la ora 14:45, pentru o sesiune de Q&A după proiecția celui mai nou film al său, *Bulk*. ■

În primul rând, haideți să vorbim despre *Bulk*, cel mai nou film al dumneavoastră. De unde a pornit?

Kosmik Musik a fost un comic pe care l-am scris împreună cu prietenul meu Joe Curry, care l-a ilustrat, și mi-a plăcut foarte mult să lucrez la el. Mi-au plăcut mereu benzile desenate. Am simțit că puteam fi foarte liber în lumea benzilor desenate, pentru că bugetul pentru a desena fața cuiva este la fel de mare ca bugetul pentru a arunca în aer o planetă. Ține doar de cât timp îi ia unui artist să deseneze ceva. Apoi m-am gândit: ce-ar fi dacă așa aplica asta în scrierea de scenarii? Dacă așa scrie ceva mai jucăuș, mai elastic, și mai puțin preocupat de lucruri plictisitoare precum structura în trei acte, felul în care funcționează arcurile personajelor,

Poți pur și simplu să faci ceva. Nu trebuie să aștepti permisiunea.

ce simte publicul într-un anumit moment...

Sunt curios, tocmai pentru că această producție sună atât de diferit față de alte filme pe care le-ați făcut, precum *Normal*: ce învățați de fiecare dată când faceți astfel de proiecte?

Ei bine, bugetele nu contează cu adevărat când vine vorba de poveste, pentru că, până la urmă, odată ce filmările s-au terminat, odată ce ajungi în sala de montaj, ești de obicei în aceeași poziție. Încerci doar să faci ceva să funcționeze. Mai mulți bani nu fac lucrurile mai ușoare; le pot face mai grele.

Scanati codul QR pentru a citi interviul integral pe site-ul AperiTiff

Actrița și artileriștii – Un dialog cu Anda Onesa

Figură emblematică a cinematografului românesc din anii '80, actrița Anda Onesa va primi la TIFF Premiul de Excelență. Publicul o va putea întâlni și la proiecția specială a filmului *Septembrie* (r. Timotei Ursu, 1978), în care a jucat pe când avea doar 17 ani. A colaborat, de-a lungul carierei, cu regizori precum Lucian Pintilie, Dan Pița și Alexandru Tatos.

David Seko

Ce înseamnă pentru dumneavoastră Premiul de Excelență la TIFF?

Eu am crezut că semnele pe care le lăsăm sunt ca atunci când dai cu mâna prin apă. Și semnul dispare. Dar se pare că încă n-am dispărut. Pentru că filmele rămân. Dar aș vrea să rămân nu numai ca actriță de film, ci și ca profesoară, pentru că îmi iubesc copiii foarte tare și mi-e foarte dor de ei. Cu unii m-am și revăzut personal de când am venit, cu alții aștept să organizăm o întâlnire la Țigănești, de Teleorman, unde am fost cinci ani de zile profesoară după ce am terminat facultatea.

Să ne întoarcem puțin la filmul care v-a lansat, la doar 17 ani, *Septembrie*, în regia lui Timotei Ursu, film care va fi proiectat la TIFF. Cum ați ajuns să-l faceți?

Eram în București cu prietena mea, Ivona Rădulescu. Sărbătoream luarea treptei a doua din liceu. M-a dus

E greu să o faci pe Anda Onesa să n-aibă replică, dar, când am primit vestea de la Tudor Giurgiu, n-am știut ce să răspund.

că aveau *cafe frappe*. Acolo filma Băleanu *E atât de aproape fericirea*, cu Diana Lupescu. Și ni s-a cerut să facem figurație. Apoi a venit Ion Frangopol, regizorul secund de la *Septembrie*, să mă întrebe dacă vreau să fac film. Și am zis da, dacă mă lasă mama. Mama era „Titu Duru” în familie. Și mă rog, au urmat probe. După nu mai știu cât timp, tata a venit în cameră și a zis „Repede, fă-ți bagajele că pleci la filmare, ai luat rolul!” M-au dus ai mei jumătate de drum spre București. Cealaltă jumătate de drum, mătușa mea. M-au schimbat

Sergiu Nicolaescu aproape a reușit să mă omoare în prima zi de filmare.

unde, pe un câmp. Și a doua zi am fost la George Costiniu acasă, să mă întâlnesc cu el, pentru că nu ne cunoscusem, nu dădusem probe. A treia zi am plecat la Olimp. Când m-au așezat în fața camerei, parcă nici nu exista. Parcă mai fusesem acolo. Nu știu cum să explic, ceva foarte ciudat. *Septembrie* a fost, oricum, un film „altfel”. E vorba despre niște personaje pe care societatea comunistă nu a reușit să le aducă pe „calea cea dreaptă”. Are o doză de realitate pe care partidul o ascundea tot timpul sub preș.

Dar mama dumneavoastră cum a primit vestea?

Mama nu a acceptat din prima. „Nici nu mă gândesc, te întorci imediat acasă!” A fost una dintre puținele dați când tata a avut curajul să pună piciorul în prag: „Las-o! Asta poate să fie trenul ei!” Nici așa n-a acceptat din prima, dar până la urmă i-a plăcut rolul de regină mamă. A devenit foarte mândră pentru că fiica ei face film. **Ce roluri vă sunt cele mai dragi?**

Ar fi rolul din *Septembrie*, clar. Apoi cel din *Duios Anasztasia trecea*.

Pentru care ați și luat premiul de interpretare la Karlovy Vary.

Într-o companie de excepție. Eu am luat pentru rol femi-

nin, iar pentru rol masculin a luat Al Pacino, pentru *Justice for All*. Apoi ar fi rolul din *Noi cei din linia întâi*. Sergiu Nicolaescu aproape a reușit să mă omoare în prima zi de filmare. Îi plăceau jucăriile astea mari, tancurile. Am început cu ultima secvență, moartea mea. Am căzut împușcată de nemți chiar sub țeava unui tun de pe tanc. Am vrut să mă ridic și mi-au spus „Stai acolo pentru record, tragem cu tunul peste tine!” Când se pregăteau să tragă am auzit „Opriți-vă că o omorâți!” Artificierul, cel care făcea bombele, și-a dat seama la timp. Țeava de tun are niște flanșe prin care ies cu o presiune enormă gazele care împing obuzul. De-aia nu stă nimeni în stânga și în dreapta vreunui tun. Au început să se certe: „O omori, dacă trage așa, o omori!” „Păi ce să fac? E continuitate, aici a căzut.” „Măcar ridică țeava de tun!” „Păi unde să tragă? În crăci?” „Păi ridică țeava, că nu se vede nicio cracă!” Au ridicat și au tras. Cred că atunci am început să am pierderi de auz.

Septembrie: Proiecție specială în onoarea actriței Anda Onesa, distinsă cu Premiul de Excelență - sâmbătă, 20 iunie, ora 17:00, Cinema Arta / Premiul de Excelență îi va fi acordat actriței la gala de închidere a festivalului. ■

Scanați codul QR pentru a citi interviul integral pe site-ul APERITIFF

PROIECȚII SPECIALE

Septembrie – galben sau gri?

Flavia Ciucaș

Un film de dragoste atipic în cinematografia comunistă, despre libertate, impulsuri și emoții fragile și nu despre ideologie.

România anilor '70, septembrie, Mamaia și un tânăr care încă nu a intrat la Politehnică – Vali (Geo Costiniu). Marcat de acest eșec, ajunge să fie cercetat de miliție pentru complicitate la câteva

furturi. Pentru a scăpa temporar de problemă și pentru a-și construi un alibi, pleacă la București, apelând la ajutorul tatălui său, o întâlnire

care îl obligă să se confrunte și cu propriul trecut.

De aici, filmul ar fi trebuit să urmeze o linie ideologică, însă, în schimb, ne

întâlnește pe Andrușca (Anda Onesa), o chelneriță fragilă, și îi propune, aproape impulsiv, o excursie la mare. Călătoria de numai 24 de ore la Mamaia devine mai mult decât o simplă escapadă: este o încercare de evadare și de libertate, iar între cei doi se dezvoltă o relație sinceră, care depășește clișeele și convențiile specifice cinematografului românesc a epocii. Peisaje aproape nerealizate social, inscripții grecești și jocuri exhibiționiste pe o plajă pustie transformă instabilitatea emoțională a lui Vali și devin martori ai destinului celor doi tineri - totul până la un punct.

Septembrie nu este un film de propagandă. Exsudă o libertate pură, proiectată asupra unui protagonist cu geacă de piele, pantaloni evazați și o motocicletă furată. Un manifest subtil anti-sistem.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 17:00 / CINEMA ARTA CLUJ

este oferită probabil una dintre cele mai fragile și sincere povești de dragoste care ar fi putut exista în acea perioadă. Rămăs în București, Vali o

AnimaWings
The Heart of Romania

NOU!

Frankfurt

Zbor direct din **Cluj-Napoca**

Avioane Noi

Carry-on inclus 8kg

începând cu iulie 2026

BILETE DE AVION
de la **99⁹⁹ EUR** /sens/pers.

* Film nerecomandat minorilor / This film is not suitable for children.

CINEMA	CINEMA VICTORIA	MUZEUL DE ARTĂ	CASA DE CULTURĂ
FLORIN PIERSIC	10:00 ZILELE FILMULUI	21:30 CINE-CONCERT	A STUDENȚILOR
11:00 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC, MINITIFF Atlasul Universului (Atlas of the Universe) 85' / Paul Negoescu / România, Bulgaria	ROMÂNESC Pionul lui Lenin (Lenin's Pawn) 85' / Dragoș Turea / România	Parisul doarme (Paris Qui Dort) 59' / René Clair / Franța Muzică live: Stéphane Scharlé	14:00 SUPERNOVA Gerul morții (Dead of Winter) 98' / Brian Kirk / Statele Unite ale Americii, Germania
13:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Jurnalul unei cameriste (Diary of a Chambermaid) 94' / Radu Jude / Franța, România	12:30 FOCUS OLANDA Căprioara (Whitetail) 103' / Nanouk Leopold / Olanda, Belgia, Irlanda	CINEMA ARTA	16:00 SUPERNOVA Crăciun Amar (Amarga Navidad) 111' / Pedro Almodóvar / Spania
15:45 THE PITCH BLACK ANTHOLOGY Ultimul viking (The Last Viking) 116' / Anders Thomas Jensen / Danemarca, Suedia	15:00 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Atât de familiar (Something Familiar) 90' / Rachel Taparjan / România, Marea Britanie	12:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Principiul incertitudinii (The Uncertainty Principle) 90' / Sebastian Bădărău / România	18:30 SUPERNOVA Reconstituirea (Re-Creation) 89' / Jim Sheridan, David Merriman / Irlanda, Luxemburg
18:00 PROIECȚII SPECIALE Fatherland 82' / Paweł Pawlikowski / Polonia, Germania, Italia, Franța	17:30 25 YEARS LATER Marfa și banii (Stuff and Dough) 94' / Cristi Puiu / România	14:45 FĂRĂ LIMITĂ Bulk 91' / Ben Wheatley / Marea Britanie	20:30 25 YEARS LATER Pianista (La Pianiste)* 131' / Michael Haneke / Austria, Franța, Germania
20:30 SUPERNOVA Tăișul umbrei (The Shadow's Edge) 137' / Larry Yang / R.A.S. Hong Kong a Chinei, China	20:00 FULL MOON April X 92' / Michel K. Parandi / Statele Unite ale Americii	17:00 PROIECȚII SPECIALE Septembrie (September) 105' / Timotei Ursu / România În prezența actriței Anda Onesa	SAPIENTIA
20:30 SUPERNOVA Tăișul umbrei (The Shadow's Edge) 137' / Larry Yang / R.A.S. Hong Kong a Chinei, China	22:30 25 YEARS LATER Hedwig and the Angry Inch 92' / John Cameron Mitchell / Statele Unite ale Americii, Canada	19:30 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Piatră Foarfecă Hârtie (Blindsight) 91' / Adrian Sitaru / România, Turcia	10:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești I (Romanian Shorts I) 122'
CERCUL MILITAR	CINEMA MĂRĂȘTI	22:00 FĂRĂ LIMITĂ Maica (Mother) 104' / Teona Strugar Mitevska / Belgia, Macedonia, Suedia, Danemarca, Bosnia și Herțegovina	13:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești II (Romanian Shorts II) 121'
15:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Y 98' / Maria Popistașu, Alexandru Baciu România	19:30 25 YEARS LATER Pământul nimănui (No Man's Land) 98' / Danis Tanović / Bosnia și Herțegovina, Franța, Italia, Belgia	PIAȚA UNIRII	16:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești III (Romanian Shorts III) 121'
18:15 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Dus-întors (Back and Forth) 93' / Cristian Bota / România	CINEMA DACIA	OPEN AIR	19:45 ZILELE FILMULUI ROMÂNESC Scurtmetraje românești IV (Romanian Shorts IV) 123'
20:45 SUPERNOVA Albele se spală la 90 (Whites Wash at Ninety) 145' / Marko Naberšnik / Slovenia, Serbia, Croația, Italia, Muntenegru, Macedonia	MĂNĂȘTUR	21:45 SUPERNOVA Crima de la etajul 3 (Murder in the Building) 106' / Rémi Bezançon / Franța	22:15 TEEN SPIRIT Fete triste (Sad Girlz) 91' / Fernanda Tovar / Mexic, Spania, Franța
TEATRUL	18:00 FULL MOON Copilul noapții (Nightborn) 92' / Hanna Bergholm / Finlanda, Lituania, Franța, Marea Britanie	IULIUS PARC	
NAȚIONAL	20:30 SUPERNOVA Orașul interzis (The Forbidden City) 138' / Gabriele Mainetti / Italia	OPEN AIR	
20:00 DECERNAREA PREMIILOR (AWARDS CEREMONY) 120'		21:45 THE PITCH BLACK ANTHOLOGY Tipu' de la cablu (Cable Guy) 96' / Ben Stiller / Statele Unite ale Americii	

Viitorul merge mai departe

Inclus în secțiunea Supernova, *Albele se spală la 90* (2025) adaptează romanul autobiografic al slovene Bronjei Žakelj, inspirat de experiențele sale personale și de tranziția Iugoslaviei la Slovenia de astăzi. Producătorul Aleš Pavlin și actrița Anica Dobra au povestit pentru AperiTIFF care a fost experiența lor în adaptarea romanului.

Louisa Miclăuș

Cum explorează filmul relația dintre voința individuală și forțele istorice care modelează viețile oamenilor?

Anica Dobra: Pentru mine a fost o mare responsabilitate, pentru că vorbim despre oameni reali, iar unii dintre ei sunt încă în viață. De asemenea, a trebuit să joc în limba slovenă, care nu este limba mea maternă. Personajul meu, Dada, este bunica care ține familia unită. Aproape fiecare familie are o astfel de persoană, a cărei importanță o realizăm adesea abia după ce nu mai este. Nu am simțit că interpretez o singură femeie, ci o întreagă generație. Dada a traversat diferite sisteme politice și perioade istorice, însă a rămas constantă.

Aleš Pavlin: Ceea ce mi se pare interesant este că filmul funcționează pe două niveluri. Este o dramă de familie despre relațiile dintre părinți și copii, dar este și o poveste despre Iugoslavia ca stat. Am încercat să acordăm multă atenție și contextului istoric, nu doar dramei personale.

A.D.: Autoarea, Bronja, a împărtășit lumii ceva extrem de personal, lucru care a necesitat mult curaj. Pe mine și pe colegii mei actori, ne-a ajutat să înțelegem adevărul emoțional din spațiile poveștii, dar, în același timp, s-a retras și ne-a oferit libertatea de a ne construi propriile personaje.

Multe filme despre marile evenimente istorice se concentrează pe traumă. Acest film pare mai interesat de modul în care viața conti-

Anica Dobra în *Albele se spală la 90*

Uneori ești aruncat în apă rece și nu ai de ales decât să înoți. – Anica Dobra

nuă după aceea. Cum ați ajuns la această abordare?

A.P.: Cartea este chiar mai tragică decât filmul. În timpul dezvoltării proiectului, am discutat foarte mult finalul împreună cu Bronja. Filmam în perioada pandemiei, iar eu simțeam că publicul avea nevoie de speranță. Am vrut să mergem pe o direcție mai clasică, cu un final fericit. Reacția publicului a demonstrat că oamenii căutau exact acest lucru. Regizorul și cu mine ne-am dorit să facem un astfel de film, genul de film pe care îl iubeam când eram tineri. **Pentru personajul Dadei, cum ați făcut tranziția de la roman la film?**

A.D.: Am primit mai întâi scenariul, înainte să știu prea multe despre roman. La vremea aceea, cartea nu fusese încă tradusă în limba sârbă.

După ce am citit scenariul, nu puteam vorbi despre el fără să plâng. Timp de câteva zile nici măcar nu l-am sunat înapoi pe Aleš, pentru că mă afectase profund. Mai târziu am citit și romanul și am aflat mai multe despre povestea din spatele filmului.

Rolul a fost o provocare atât din cauza limbii, cât și din cauza transformării interioare pe care o presupunea. Eu și colegii mei nu eram concentrați pe propriile personaje, ci pe poveste. Niciunul dintre noi nu încerca să domine. Ne-am concentrat pe a ne asculta unii pe alții. Uneori acesta este cel mai greu lucru de făcut. Acest film mi-a schimbat cariera și, în multe privințe, viața.

Chiar și acum, după câțiva ani, distribuția și echipa au rămas foarte apropiate.

A.P.: Încă de la început am sperat că Anica va accepta rolul. Existau preocupări practice, inclusiv legate de limbă, dar odată ce am început să discutăm, a devenit clar că era alegerea potrivită.

Care a fost sentimentul comun care credeți că a unit publicul din atâtea țări?

A.D.: Deși povestea este spusă dintr-o perspectivă slovenă, oamenii din întreaga regiune s-au regăsit în ea. În Bosnia, unele proiecții semănau aproape cu terapia de grup. Oamenii plângeau, îmbrățișau necunoscuți și își împărtășeau propriile amintiri. Acesta a fost unul dintre cele mai emoționante aspecte ale parcursului filmului. Așa cum spunea Aleš, și umorul a contat mult.

A.P.: Am filmat în ordine cronologică, însă ulterior am decis să alternăm scenele din trecut cu cele

din prezent. În felul acesta filmul a devenit mai optimist. Publicul are posibilitatea să-și construiască singur mozaicul poveștii.

Aveți un gând final pe care ați dori să-l împărtășiți publicului TIFF?

A.D.: Nu știam la ce să mă aștept de la festival, dar am fost profund impresionată de căldura oamenilor de aici. Ceea ce rămâne cu mine nu este niciodată locul în sine, ci oamenii pe care îi întâlnesc. Îmi voi aminti întotdeauna de Cluj datorită TIFF-ului și oamenilor de aici.

A.P.: Și eu aș dori să felicit festivalul și pe toți cei implicați în organizarea lui. Atmosfera este cu adevărat extraordinară. De asemenea, vreau să mulțumesc festivalului și publicului. Ne bucurăm foarte mult că am putut împărtăși acest film cu voi. ■

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 20:45 / CERCUL MILITAR / Q&A CU ANICA DOBRA ȘI ALEŠ PAVLIN

NO LIMIT

Bulk – iluzia perfectă

Ion Indolean

Ben Wheatley nu încearcă să ascundă precaritatea materială a lui *Bulk*. Dimpotrivă, o transformă într-o aventură. Avioanele sunt machete, decorurile par construite din carton, vocile au ceva artificial, iar trecerile dintre lumi nu caută niciodată iluzia perfectă. În loc să imite monumentalitatea SF-ului contemporan, își expune mecanismele și recuperează plăcerea copilărească de a inventa

universuri cu ce ai la îndemână. Pentru generațiile

mai vechi, am putea spune că e ca și cum ne-am întoarce la fotbalul cu nasturi al copilăriei.

Corey Harlan (Sam Riley), un jurnalist dezorientat și otrăvit, ajunge într-o casă aparent banală, unde fiecare ușă poate conduce către altă realitate. Aclima (Alexandra Maria Lara), Sessler (Noah Taylor) și enigmaticul Anton Chambers (Mark Monero) își schimbă identitățile, funcțiile și raporturile de la o lume la alta. Se trece astfel prin noir, cinema de război, distopie și SF de serie B, fără ca filmul să se fixeze definitiv în vreunul dintre ele. Confuzia devine chiar materia din care Wheatley construiește *poanta*.

Sam Riley traversează labirintul cu aerul unui detec-

tiv care încearcă să refacă o poveste din indicii incompatibile, în timp ce ceilalți actori compun variante succesive ale aceluiași personaj. Micul grup funcționează ca o trupă care schimbă decorul și genul din mers, iar plăcerea lor de a participa la experiment trece dincolo de ecran. Asta îmi amintește de o replică

Regizorul Ben Wheatley și actorul Sam Riley vor fi prezenți la proiecția filmului din data de 20 iunie, ora 14:45, Cinema Arta

din *Inception*, care vorbește de fapt despre felul cum astfel de filme își introduc situațiile aproape fără să ne pregătească: „Let me ask you a question. You never really remember the beginning of a dream, do you? You always wind up right in the middle of what's going on.”

Așa se face că filmul ironizează obsesia pentru narațiuni coerente, pentru reguli și pentru formulele care promit să ordoneze totul. Lumea lui Wheatley e stricată, repetitivă și contradictorie, întocmai ca un vis, iar din această instabilitate se poate naște mereu o altă poveste, ca un soi de monedă care poate cădea nu pe două, ci pe o infinitate de fețe. Cartoanele, miniaturile și trucurile devin materia vizibilă a acestui joc. În spatele haosului se simte multă afecțiune pentru formele vechi ale SF-ului și pentru cinemaul făcut manual. *Bulk* emană libertate și combină cu plăcere referințe, tonuri și convenții. Este genul de film care pare că se construiește în timp ce îl privești și care îți reamintește că farmecul SF-ului nu stă întotdeauna în amploarea mijloacelor, ci în libertatea cu care sunt folosite.

SÂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 14:45 / CINEMA ARTA CLUJ

VICTORIA CERETTI POARTĂ NUANȚA S

10 pentru FILM la TIFF, 2026

Calița Nantu: „Nu cred în *stomac tare pentru teatru*”

10 actori de teatru sunt prezentați anual, în TIFF, profesioniștilor din lumea filmului și publicului. Programul promovează figuri noi în filmul românesc și îi vizează pe actorii ce nu au avut până acum șansa afirmării în cinema.

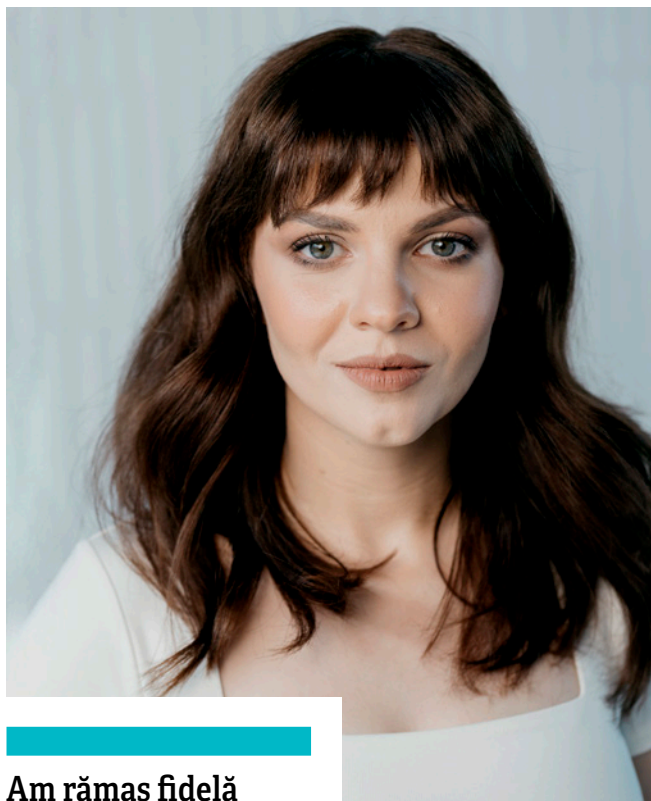
Interviu de Ștefan Dogaru

Cei 10 selectați la ediția a 15-a a programului sunt: Anaïs Agi-Ali (Constanța), Matei Arvunescu, Dragoș Stoica și Tiberius Zavelea (București), Răzvan Clopoțel, Elena Emandi și Costin Stăncioi (Galați), Marin Lupanciuc (Timișoara), Kati Méhes (Satu Mare), Calița Nantu (Cluj).

Calița Nantu (29 ani) este actriță, dramaturgă și o artistă cu un univers complex, cu o latură onirică pregnantă, în care umorul, straniul, fragilitatea și imaginația coexistă firesc. A lucrat în teatrul de stat și în zona independentă, scrie, joacă și caută forme de expresie cât mai fluide, fără să accepte tiparele rigide ale sistemului. Ștefan Dogaru, care o cunoaște de ani buni, vorbește despre ea ca despre o prezență magnetică, generoasă pe scenă, cu principii de muncă solide și cu o lume interioară pe care o poți recunoaște imediat, fie într-un rol, fie într-un text.

Cum vezi lumea teatrală după anii de practică?

Găsesc peisajul teatral actual ușor alienant. Mi se pare în continuare un mediu care te poate accepta sau respinge foarte ușor, păstrându-și un soi de conformism general peste care eu am tot încercat să îmi aduc propriile căutări artistice și, în unele cazuri, am reușit. Am experimentat din plin sentimentul de înstrăinare, de la păreri obtuze legate de cum se face corect teatrul, la perspective rigide despre cum trebuie să arate o actriță, cum trebuie să joa-

Credit foto: Sabina Costinel

Am rămas fidelă unei conduite de lucru care mie îmi face bine.

ce, să se îmbrace. Un buchet de preconcepții ascunse atent sub termenul expirat de „tipologie”. Mi-a fost greu să navighez asta, mai ales având convingerea că artistul e mai degrabă fluid decât încadrabil în formele astea osificate.

De unde vine reflexul tău de a vorbi când ceva nu e în regulă?

Am descoperit destul de devreme că, dacă procesul de lucru e mega ierarhizat, de tipul „regizorul e Dumnezeu și actorii sunt executanți”,

nu pot să mai lucrez, mă crispez, nu-mi mai doresc să fiu acolo. Așa că am ales să vorbesc. Uneori asta a dus la schimbări, alteori m-am simțit singură. Poate curajul vine și dintr-o naivitate că asta ar trebui să fie normalitatea, să verbalizăm când ne simțim în disconfort sau când ni se încalcă drepturi, dar și dintr-un simț acut al justiției. Mi se pare periculos să vorbești, pentru că poate avea efecte negative asupra carierei, dar mi se pare necesar. Nu mă interesează o carieră în contexte în care să mă simt incomod, rănită sau cenzurată. Din mine n-au ieșit niciodată lucruri bune în climate nesigure sau abuzive.

Cât de importantă este imaginația pentru tine?

Imaginația e poate cea mai de preț unealtă pe care o am, mai ales după ce am învățat cât de cât să o folosesc liber. O folosesc și când construiesc un rol, și când scriu, doar că în feluri diferite. În scris simt că pot să exprim mult mai direct lucrurile din imaginația mea. În rol, imaginația e filtrată și metamorfozată sub forme noi. Mi-a fost frică la un moment dat că o să mi se termine, dar cred că e o resursă nelimitată, atâta timp cât ai grijă să o întreții. După ce am scris *Dealul Florilor*, mi se pare că s-a produs un declic și am început să văd lumea asta interioară ca pe ceva palpabil. Eu o întretin cu muzică, imagini, cărți, filme, călătorii.

Mai faci daydreaming?

Daaa! Fac daydreaming doar cu muzică în casă, deci nu ies din casă fără căști. Pentru mine a fost mereu o formă de a evada din situația în care mă aflam. Acum nu mai vreau să evadesc, dar nu mă pot opri, e parte din cine sunt. De asta m-am apucat de scris, pentru că la un moment dat am dat pe afară. Nu mă afectează că am o vârstă și diferite responsabilități, pentru că de obicei le ignor sau le amân ca să pot să fac *daydreaming*. *Daydreaming*-ul și imaginația sunt o mare parte din ceea ce fac și din ceea ce sunt. ■

Scanați QR code-ul pentru interviul integral cu Calița Nantu pe Liter.Net.ro:

25 YEARS LATER

Pianista – ceva e putred la Conservator

Ionuț Mareș

de tortură (simbolică). Una care presupune a privi reprezentări aproape clinice, reci, lipsite de empatie (sau cel puțin de una înțeleasă în sens convențional), ale unor vieți și personaje (auto)distructive.

matură aflată într-o relație dubioasă cu mama ei (Annie Girardot) - cele două încă împart același pat și trec dese de la palme la îmbrățișări - pentru a fi sigur că lucrurile nu sunt ceea ce par.

Ce urmează e un studiu de caz cerebral, redat în cadre relativ lungi și fixe, cu o perspectivă regizorală care mimează detașarea, despre cum secretele adânc ascunse ale acestei femei cu reputație publică ireproșabilă nu mai pot fi ținute sub control și țâșnesc la exterior după întâlnirea cu un tânăr pianist aspirant (un înconfundabil și atrăgător Benoît Magimel).

De la un punct încolo, miza pare a fi de a vedea cât de departe poate merge jocul inflamabil dintre cei doi (*spoiler alert*: departe!) - o relație pe muchie de cuțit în care raporturile de forță oscilează în funcție de starea sau mai degrabă îndrăzneala fiecăruia dintre ei.

E ceva deopotrivă tulburător și fascinant în personajul lui Huppert. Sigur, e insuportabilă, însă căderea ei în abisul dorințelor nimicitoare refulate e tragică și sugerează o suferință care o umanizează.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 20:30 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Un film inconfortabil și deloc complezent cu publicul său.

Nu e de mirare că un astfel de cinema s-a intersectat cu o scriitoare precum Elfriede Jelinek, a cărei literatură e cunoscută pentru conținutul său inconfortabil, pe alocuri șocant pentru morala obișnuită.

Chiar fără să știi romanul care a inspirat scenariul de la *Pianista* (2001), e suficient să vezi primele secvențe cu o Isabelle Huppert glacială și misterioasă în rol de profesoară de pian, dură cu elevii săi, și de fiică

Austriacul Michael Haneke este un maestru al cinema-ului cinic. Moștenirea sa a fost preluată și dusă mai departe cu succes - și în forme variate, unele mai *entertaining* - de regizori precum grecul Yorgos Lanthimos, suedezul Ruben Östlund sau mexicanul Michel Franco.

În viziunea unui cineast ca Haneke, relațiile între oameni se manifestă prin diverse grade de violență - fizică sau psihologică. Iar sub suprafața aparent

liniștită a unei vieți care, din afară, ar putea fi percepută ca împlinită circulă cele mai tulburi, învolburate și periculoase ape. De aici și finalurile mereu perturbatoare, greu de privit, aproape respingătoare (cine nu-și amintește de *Funny Games* sau *Amour*?).

Un astfel de cinema nu e deloc complezent cu publicul său. Dimpotrivă, spectatorii sunt ei înșiși de multe ori luați prizonieri și supuși la rândul lor unui tip

Dubla doi la Analog Market!

Pe 20 și 21 iunie, între orele 12:00-18:00, Muzeul de Artă devine locul de întâlnire al comunității analogice!

Karla Arianne, echipa Teen Spirit

Vă așteaptă un târg dedicat tuturor pasiunilor de articole și aparatură analogică, cu un twist! Pe lângă expozanți și colecționarii care vă

vor întâmpina cu produse unice, atent curatoriate pentru universul filmului, Teen Spirit introduce Back to Analog - o discuție despre analog vs. digital în

care invitați speciali vor împărtăși propriile experiențe și perspective despre trecutul, prezentul și viitorul dome-

niului muzical și cinematografic.

Sâmbătă, 20 iunie, între orele 12:00-14:00, vă invităm la o conversație deschisă alături de Andreea Păduraru, Tudor Luca-ciu, Tudor D. Popescu, Mihai Dobre și Mihai

Câmpineanu, personalități marcante ale scenei creative românești, cu proiecte și colaborări internaționale. ■

TEEN SPIRIT

8 ANI

Diana, fina unuia dintre fotografiile oficiali ai TIFF - Nicu Cherciu, crește odată cu festivalul. Pentru al optulea an la rând, ea este Fetifa AperiTIFF.

7 ANI

6 ANI

5 ANI

1 AN

2 ANI

3 ANI

4 ANI

Foto: Nicu Cherciu

TIFF Lounge în Piața Unirii

Astăzi se anunță o zi plină la **TIFF Lounge**:

11:00 - TIFF Talks - Echipa filmului *3 zile în septembrie* | Moderator: Claudia Nedelcu Duca

12:00 - TIFF Talks - Echipa filmului *Malul vântă* | Moderator: Claudia Nedelcu Duca

13:00 - Lansare de carte: *Acolo unde niciodată nu se întâmplă nimic* de Jesús del Cerro Editura: Junimea | Invitat: Jesús del Cerro

15:00 - InspiraTIFF cu *Anda Onesa* powered by Gerovital | Moderator: Claudia Nedelcu Duca

16:00 - InspiraTIFF cu *Andi Vasluianu* | Moderator: Claudia Nedelcu Duca

17:00 - TIFF Talks - *Sânge moldovenesc* - starea Filmului în Republica Moldova | Invitați: Cristian Gugu, Virgiliu Mărgineanu, Ion Gnatiuc, Dumitru Grosei | Moderator: Lina Vdovii

MINITIFF

Atlasul Universului – o misiune imposibilă

Ecaterina Volmer

Cât de vastă pare lumea văzută prin ochi de copil! Un univers neexplorat, plin de primejdii ascunse la orice pas și probe care ne pun la încercare inocența și curajul,

ca în basme. Mult mai responsabil decât adulții din jurul său, la aproape zece ani,

micul Filip (Matei Donciu) este nevoit să străbată acest univers de unul singur, înarmat doar cu voință și cu sfaturile mamei, care îi sunt literă de lege.

Întocmai ca eroul unui basm, Filip, copil de la sat, pornește spre oraș cu o misiune simplă în aparență: să-și cumpere o pereche de pantofi sport cu care să poată juca fotbal atunci când

Un coming-of-age road movie despre micile mari bucurii ale copilăriei și despre curajul de a înfrunta necunoscutul pentru a le obține.

fratele său se va întoarce acasă. Planul bine pus la punct trebuie urmat cu strictețe, însă, atunci când descoperă că a cumpărat doi pantofi pentru același picior, Filip simte că este de

datoria lui să pornească în căutarea perechii potrivite. Curaj nu prea are, dar trebuie să-l dobândească.

Urmează un periplu de poveste, presărat cu personaje arhetipale pe care cu toții le recunoaștem: bătrâni înțelepți cu suflet bun, copii generoși cu care se împrietește și chiar câinele pe care Filip îl botează Mbappé, din dragostea sa pentru fotbal. În filmul lui Paul Negoescu, copiii ocupă prim-planul. Prin ochii lui Filip vedem copilăria în esența sa: o mare aventură în care lucrurile cele mai neînsemnate – o pereche de încălțări, farmecul unui carnaval – capătă o importanță esențială. Călătoria, cu rol de trecere de la inocență la maturitate, se dovedește mai prețioasă decât destinația, care nu oferă niciodată exact ce promite. Un film onest pentru toate generațiile.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 11:00 / CINEMA FLORIN PIERSIC

Tu vezi filmul,
Noi oferim infrastructura.

Intrend[®]

intrend.ro

Instrument al evoluției sau armă de distrugere în masă?

În cadrul TIFF Talks, Mihnea Măruță și Radu Toderici au moderat o dezbatere pe marginea AI, pornind de la filmul documentar *Puterea Inteligenței*.

Bogdan Slab

Puterea Inteligenței, regizat de Elena Andreicheva, pornește de la o premisă simplă: lideri din tehnologie, armată și filosofie sunt invitați la aceeași masă în vederea participării la un joc care testează eficacitatea inteligenței artificiale în gestionarea unor situații geopolitice dificile. În urma vizionării documentarului, care se va proiecta din nou duminică, de la ora 21:30, la Muzeul de Artă, jurnalistul Mihnea Măruță și criticul de film Radu Toderici au discutat despre trecutul, prezentul și (mai ales) viitorul inteligenței artificiale.

Încă de la început, Mihnea Măruță a atras atenția asupra perisabilității

Presupoziția mea e că AI va ajunge o entitate de tip alien" (Mihnea Măruță)

produsului media, care - turnat în 2024 - poate părea ușor învechit în prezent. În completare, Radu Toderici a salutat caracterul concis al fil-

mului, adăugând că „dacă faci acum un documentar despre AI, s-ar putea ca peste doi ani să pară deja un pic perimat”.

Meritul principal al *Puterii Inteligenței*, potrivit lui Măruță, e că problematizează competiția acerbă de la această oră dintre SUA și China, precum și lipsa de transparență dintre marile state ale lumii. Ambii moderatori fost de acord că riscul pe care unealta o prezintă în mâinile unor grupări rău-voitoare este imens și că, atâta vreme cât discuțiile se poartă în cerc restrâns și sunt ferite de opinia publică, pericolul unei eventuale mișcări de revoltă mondială din viitor este iminent.

În dialog cu publicul, Radu Toderici a fost provocat la un exercițiu de imaginație. Întrebat cum ar arăta viitorul criticii de film în raport cu filme generate exclusiv de inteligența artificială, acesta a replicat cu umor: „Scenariile vor fi mediocre. Scenariile bune, la fel ca toate lucrurile bune, vin din trăirea umană. Sper să nu fie și critica făcută cu AI”. Cu toate că atât filmul, cât și dialogul care i-a urmat au evidențiat dificultatea de a anticipa efectele acestei tehnologii aflate într-o continuă transformare, un fapt rămâne cert - adevăratele dezbateri despre utilizarea AI par că abia au început. ■

SPIRIT

O REVERENȚĂ ADUSĂ TRANSILVANIEI.
UN OMAGIU ADUS SPIRITULUI ROMÂNESC.

Eu SUNT JIDVEI

FR SPIRIT
Fetească Regală · Sec

RȘ SPIRIT
Rosé · Sec

Ch SPIRIT
Chardonnay · Sec

Despre Inteligența Artificială și cum se poate îmbina cu creația umană

Două ateliere care au avut loc ieri la Radisson Blu în cadrul Industry Days au dezbătut o temă comună: AI-ul și utilitatea acestuia în cinema.

Titus-Cezar Constantinescu

La primul Masterclass, producătorul și regizorul polonez Matt Subieta a arătat că a ajuns într-un punct în care totul devine mult prea solicitant, producția în sine îi pune piedici, așa că a ales o cale independentă. A înființat două case de producție împreună cu asociații săi, unde a început din motive care țin de resurse și posibilități să folosească AI-ul pentru a-și ușura nu doar munca, dar și buzurarul. Matt spune că încearcă să aducă o contribuție umană la majoritatea filmelor sale, dar dat fiind faptul că filmele sunt S.F., fantasy sau epice

AI-ul e de folos, dacă îl manevrezi cu responsabilitate față de creația umană și știi să-l pui în valoare.

istorice, e mai greu. Scenele de lupte, peisajele bombastice sau cadrele mai complicate le ajustează cu ajutorul AI-ului. El spune că nu e nimic greșit în a folosi AI-ul pentru lucruri extrem de costisitoare sau care necesită resurse de care nu dispui la acel moment, mai ales dacă oamenii

Foto: Amanda Maier

care fac această muncă sunt plătiți prost sau deloc. Totuși, Matt rămâne convins că orice produs finit trebuie să aibă o atingere umană și spiritul acesta să se simtă în film, cu toate că a fost realizat cu ajutorul AI-ului.

Vasi Alboiu, directorul creativ din echipa PRO TV

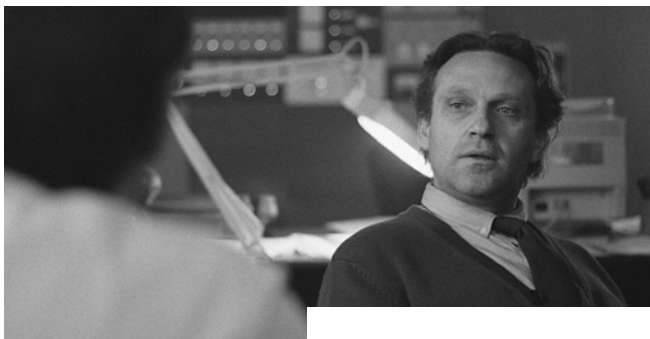
și care e unul dintre principalii creatori ai serialului de animație *TUP*, spune că încearcă mereu să găsească emoție adevărată în proiectele sale, inclusiv când și AI-ul îi ajută în procesul de creație și dezvoltare. La *TUP*, Vasi a încercat ceva ce părea imposibil de realizat: generarea episoadelor utilizând exclusiv AI-ul, de la imagini la sunet și la vocile personajelor. Încercarea nu a reușit, așa că au decis ca tot ce ține de personaje,

acțiuni și sunet să fie create manual, iar AI-ului i-a dat sarcina să creeze fundaluri, peisaje și obiecte care apar în cadre. Acest lucru a fost posibil folosind ilustrațiile originale din cărțile care sunt adaptate pentru serial, antrenând astfel un model care să facă doar asta. ■

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Principiul incertitudinii – ecuația vieții

Ion Indolean

Uneori, cea mai bună terapie este imersarea totală în muncă. Ticu (Sebastian Bădărău) pare să se agațe de formule, ipoteze și demonstrații științifice ca de un mod de a rămâne pe linia de plutire. Pentru el, știința nu este doar un domeniu abstract, ci o

Un kammerspiel SF jucăuș, în care fizica, muzica și dialogul deschid o poveste despre muncă, relații, iubire și realitate.

formă prin care își ordonează existența, o încercare de a ține lumea laolaltă atunci când realitatea începe să-i alunece. *Principiul incertitudinii* pornește de la celebra și

complicata idee a lui Heisenberg – imposibilitatea de a cunoaște simultan, cu precizie absolută, poziția și viteza unei particule –, dar o apropie de viața noastră cotidiană. Cu cât personajele caută mai mult un adevăr sigur, cu atât descoperă că propriile convingeri, amintiri și relații sunt mai greu de fixat și merg în direcții disparate.

Filmul, scris, regizat și produs de Bădărău, reprezintă o apariție atipică în peisajul cinematografic autohton: un kammerspiel SF apropiat de tradiția pieselor de televiziune britanice, construit într-un spațiu concentrat, unde tensiunea vine mai ales din întâlnirea dintre personaje, din ritmul replicilor și din energia actorilor. Nu mizează pe efecte speciale spectaculoase, ci pe plăcerea jocului intelectual și afectiv. Personajele

vorbesc mult, se provoacă, se contrazic, încearcă să explice lumea și, în același timp, să se explice pe ele însele. Distribuția este formată în mare parte din actori activi pe scenele din Suceava și Iași. În acest sens, experiența teatrală a lui Bădărău lucrează în favoarea filmului și naște un farmec anume: formulele matematice ajung, pe alocuri, să se lege de muzică și de versuri – portativul e de fapt o altă tablă –, iar discursul științific capătă o neașteptată dimensiune ludică. Și iată cum fizica poate fi un frumos pretext pentru a vorbi despre percepție, conștiință și fragilitatea legăturilor umane. Din această combinație ușor improbabilă se conturează un carusel al emoțiilor și al întrebărilor, unde miza nu este doar ce știm despre univers, ci cât de siguri mai putem fi de propria noastră realitate.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 12:30 / CINEMA ARTA

TIFF: noile talente românești

în ascensiune în 2026

După triumful regizorului român Cristian Mungiu la Festivalul de Film de la Cannes, unde cel mai recent film al său, *Fjord*, cu Sebastian Stan și Renate Reinsve în rolurile principale, i-a adus al doilea Palme d'Or, atmosfera este una entuziastă la ediția din această săptămână a Festivalului Internațional de Film Transilvania, care are loc între 12 și 21 iunie.

Christopher Vourlias, *Variety*

Pe urmele succesului deschizător de drumuri al lui Mungiu, Cristi Puiu (*Moartea domnului Lăzărescu*), Radu Jude (*Nu aștepta prea mult de la sfârșitul lumii*) și al altor pionieri ai Noului Val Românesc, o generație de talente emergente încearcă acum să se afirme, construind pe succesul predecesorilor, dar ducând cinematografia românească în direcții radical noi.

Vorbind pentru *Variety* în Transilvania, directorul artistic al TIFF, Mihai Chirilov, spune că a observat o „schimbare” de stil, ton și estetică în rândul cineaștilor români, pe măsură ce cinematografia locală „atinge limitele” mișcării care a făcut-o cunoscută pe plan internațional.

„Încă de la Noul Val Românesc, care a schimbat cu adevărat modul în care s-a făcut mult cinema de autor în ultimii 20 de ani, cred că astăzi această formulă a ajuns într-un impas”, spune Chirilov. În schimb, noile talente vin cu „propuneri noi și puternice”, „flirtează cu cinema-ul de gen” și caută modalități de a „nova o formulă obosită”, adaugă el.

Nu a fost o perioadă ușoară pentru industria locală, care se confruntă cu dificultăți cronice de finanțare și care a fost afectată în ultimii ani de un sistem de cash rebat problematic, ce pare acum, în sfârșit, să fi reintrat pe făgașul normal.

După ani de dificultăți, fondatorul și președintele

TIFF, Tudor Giurgiu — la rândul său un regizor și producător apreciat — spune că este „surprinzător de optimist pentru anii care vin”, observând că peisajul pentru cineaștii locali este „foarte viu în acest moment”.

„Se schimbă”, declară Giurgiu pentru *Variety*. „Tinerii vor să facă un tip de cinema puțin diferit de ceea ce a fost etichetat drept Noul Val Românesc. Vor să exploreze mai mult alte genuri. Există un boom al filmelor comerciale care a produs o schimbare importantă în industria noastră locală.”

Pe măsură ce TIFF își sărbătorește cea de-a 25-a aniversare, iată șapte talente românești în ascensiune pe care merită să le urmărim în anii următori:

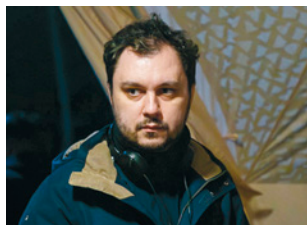

Foto: Adi Marineci

Octav Chelaru

Încă de la vârsta de 3 ani, Chelaru își amintește că se uita la westernuri împreună cu tatăl său, filme cu pistolari care reflectau evenimentele dintr-o țară care, în timpul tranziției sale dificile spre democrație, semăna adesea cu Vestul Sălbatic. Dar „deși mulți își amintesc anii '90 ca pe o perioadă grea”, spune regizorul, „pentru mine

au fost aventuroși și plini de posibilități”. Chelaru a început să facă filme amatoare la 14 ani și și-a croit propriul drum ca regizor după ce a fost respins la școala de film. Și-a finanțat primele scurtmetraje lucrând ca programator, iar după un parcurs cu premiere la Locarno, a realizat lungmetrajul de debut, *Balaur*, care a primit opt nominalizări la Premiile Gopo. Al doilea său lungmetraj, *Arhanghel*, este prezentat în programul TIFF Works in Progress, iar el speră să încheie producția unui al treilea lungmetraj până în toamnă. „Cred că filmele devin unul dintre ultimele refugii pentru empatie, reflecție și umanitate”, spune el. „Dacă munca mea poate ajuta, fie și puțin, la păstrarea acestui spațiu viu, voi considera asta un succes.”

Foto: Aris Rammos

Cristian Pascariu

Originar din Cluj, Pascariu își amintește cum a fost transportat într-o altă lume prima dată când părinții l-au dus la cinema, la emblematicul Cinema Clasic din orașul său transilvănean. „Era genul acela de cinematograf care nu mai există, genul care miroase

a «Cinema Paradiso»”, spune el. „Stând acolo, în întuneric, cu singura rază prăfuită a proiectorului deasupra mea, am simțit cum realitatea se dizolvă. Băiatul acela era într-o altă lume, una ficțională, și se simțea mai bine decât cea reală.” Scenarist și regizor de scurtmetraje apreciat, Pascariu, în vârstă de 39 de ani, și-a petrecut viața adultă urmărind acea bucurie din copilărie. În 2024, a co-regizat primul său documentar de lungmetraj, *Nasty*, despre „copilul teribil” al tenisului românesc, Ilie Năstase, film care a avut premiera la Cannes, iar în prezent se află în post-producție cu debutul său în lungmetraj de ficțiune, *O floare nu este o floare*. Urmează un alt documentar de lungmetraj, co-regizat împreună cu colaboratorii săi de la *Nasty*, Tudor Giurgiu și Tudor Popescu, despre emblematica gimnastă română Nadia Comăneci, programat pentru lansare în 2027. „Pentru mine, cinema-ul înseamnă... să simți cum lumea dispăre pentru o vreme”, spune Pascariu. „Dacă voi realiza ceva în această industrie, sper să creez filme care îi fac pe oameni să simtă realitatea diferit, măcar pentru puțin timp.”

Foto: Adi Marineci

Paul Cioran

Cioran ar fi primul care să recunoască faptul că, în copilărie, nu a dat semne de talent precoce și nici nu a avut o pasiune înnăscută pentru imaginea în mișcare. Drumul săuocolit către cinema a inclus opriri în jurnalism și publicitate — ba chiar și o scurtă perioadă în industria ospitalității, la un hotel de lux din SUA — însă el le vede pe toate ca etape necesare într-o

călătorie mai lungă către film. „Nu a existat un moment de tip «aha», spune el, atribuind totul „acumulării lente” de experiențe care l-au adus în punctul în care pur și simplu nu a mai putut fugi de ideea de a face filme. După ce a acumulat experiență ca prim asistent de regie și a regizat trei scurtmetraje, Cioran se află acum în post-producție cu lungmetrajul său de debut, „Alta, poate. Dar nu asta”, prezentat în programul Works in Progress la TIFF. Urmează o comedie neagră despre un vampir de 53 de ani care se confruntă cu noua sa nemurire. „Cred că am devenit cineast pentru că am fost mereu fascinat și speriat de imaginație și de momentul în care o lume interioară devine suficient de puternică încât să schimbe realitatea cuiva”, spune el. Cum ar arăta succesul pentru el? „Dacă publicul poate recunoaște anumite întrebări recurente, obsesii și moduri de a vedea lumea de-a lungul filmelor mele.”

Foto: Barbara Brauns

Ana-Maria Comănescu

Scenarista și regizoarea bucureșteană Ana-Maria Comănescu a știut de mică faptul că are un viitor în cinema. „Am fost mereu atrasă de expresia creativă prin scris și artă, dar și înclinată către analiză, rigoare și autodisciplină”, spune ea. Încă de la 13 ani și-a dat seama că filmul este „un meșteșug care le combină pe toate”, iar de când a ales complet această carieră, „nu m-am mai răzgândit niciodată”. După o serie de scurtmetraje bine primite, Comănescu și-a făcut debutul în lungmetraj cu *Horia*, un road movie care

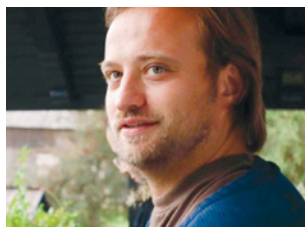
a avut premiera la Festivalul de Film Black Nights de la Tallinn în 2023. Ea descrie realizarea acestui film drept „un proces profund transformator, care a durat șapte ani și care și-a pus amprenta asupra sănătății mele fizice și mentale”, însă răsplata a fost „faptul că, în cele din urmă, am ieșit la lumină de cealaltă parte”. Urmează al doilea său lungmetraj, *Paradox*, pentru care este finalistă la prestigioasa bursă Alex Leo Șerban. Pentru Comănescu, umorul este esențial în cinema și dovada angajamentului ei de a nu lua nici arta — nici viața — prea în serios. „Sper să pot continua să mă concentrez pe propria mea voce, să-mi rafinez tehnicile, să explorez și alte forme de artă și să fac în continuare filme în care cred cu adevărat”, spune ea.

Ligia Ciornei

Având în vedere parcursul ei, nu este deloc surprinzător că Ligia Ciornei este hotărâtă să împingă limitele ca regizoare. „Crescând în Bucovina, o regiune multiculturală de lângă granița cu Ucraina, am văzut cum poveștile pot conecta oamenii din culturi și experiențe diferite”, spune ea. „Asta m-a inspirat să devin cineastă — să dau voce celor care sunt rareori auziți și să creez filme care construiesc empatie dincolo de granițe.” După debutul său regizoral, *Anul pierdut* 1986, proiectat la Transilvania în 2022, Ciornei revine acum cu *Între granițe*, o dramă plasată la izbucnirea războiului din Ucraina. Este un film care „aduce împreună perspective românești, ucrainene și italiene asupra războiului și explorează

modul în care oamenii obișnuiți navighează circumstanțe extraordinare”, spune ea, lucru care exemplifică dorința sa „de a contribui la un cinema care este atât puternic emoțional, cât și inovator”. Având experiență în tehnologii imersive și inteligență artificială, Ciornei speră să exploreze prin film relația dintre umanitate, tehnologie și schimbare socială. „Vreau să continui să dezvolt proiecte care împing limitele storytellingului, rămânând în același timp fidele experienței umane.”

Cristi Iftime

Student la filosofie, ajuns la cinema după ce a fost captivat de tragicomedia clasică *Reconstituirea* a compatriotului său Lucian Pintilie, Iftime își rezumă crezul personal ca cineast la o dorință simplă: să aibă „libertatea, timpul și condițiile de a face exact alegerile creative pe care am vrut să le fac”, spune el. „Asta înseamnă: fără compromisuri.” Iftime și-a început cariera în spatele camerei ca fotograf de platou. După ce a regizat mai multe scurtmetraje de succes — inclusiv *15 iulie*, selectat la Berlinale, și scurtmetrajul de master *Tabăra din Răzoare*, selectat la Cannes Cinéfondation în 2012 — și-a făcut debutul în lungmetraj cu *Marița*, premiat la Karlovy Vary în 2017. Acum, după o lungă pauză, Iftime se află în post-producție cu al doilea său lungmetraj, „Artistul friicii”, care este prezentat săptămâna aceasta în programul Works in Progress la TIFF. Realizarea filmelor este în mare parte propria

sa recompensă, spune regizorul, care „nu și-ar dori mult mai mult” de la această profesie decât libertatea de a o practica în termenii săi. „Și să pot trăi din asta”, adaugă el, „dacă nu cer prea mult.”

Foto: Dragoș Boldea

Lucia Chicoș

În adolescență, Chicoș a fost inspirată de cinematografia Noului Val Românesc, însă adevărata atracție a filmului a fost alegerea unei profesii care să-i permită „să reflectez permanent asupra condiției mele pentru condiția umană, să oglindesc și să-mi îmbogățesc căutarea de a mă înțelege pe mine și pe ceilalți”, spune ea. Scurtmetrajul său *Contraindicații* a fost premiat la Cannes Cinéfondation în 2020, iar în 2022 i-a urmat documentarul de lungmetraj *Unde mă aflu acum*, co-regizat împreună cu Alexandra Diaconu, care a avut premiera la IDFA. Chicoș dezvoltă acum debutul său în lungmetraj de ficțiune, *Copitele calului*, care a câștigat premiul Transilvania Pitch Stop la TIFF în 2025. În ciuda începutului prolific al carierei sale, ea spune că speră „să ajung în punctul în care realizarea filmelor să capete un ritm firesc în viața mea”. „Vreau ca regia de film să nu fie doar principalul meu interes, ci să devină principala mea activitate profesională, pentru că mă interesează foarte multe lucruri, am multe idei și îmi doresc doar șansa de a le explora”, spune ea. „Cred că idealul este să faci toate filmele pe care te simți inspirat să le faci.”

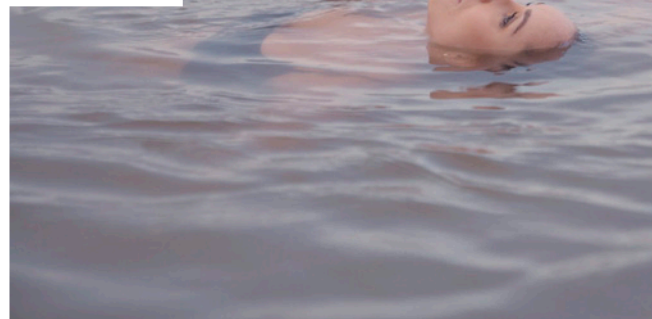
Articol publicat în revista *Variety*. ■

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Atât de familiar – În căutarea sinelui

Alina Agafitei

Rachel Tăpârjan stă față-n față cu ea, în documentarul său de debut, o poveste care își are originea în copilăria regizoarei. Atrasă de propria istorie de familie, aceasta încearcă să refacă puzzle-ul vieții sale de dinainte de adopție. Ea pornește lungul drum spre casă, cu nenumărate întrebări la care încearcă să găsească răspunsuri. Printre regăsiri emoționante, ca cea cu unchiul Romeo și fratele Alexandru, Rachel se lasă cuprinsă și de viața Mihaelei, o fată din același orfelinat cu ea, dar a cărei adopție a dus-o pe alt continent.

Încercările lor de a-și descoperi rădăcinile familiale nu sunt lipsite de momente dificile și emoționante. Documentarul scoate la iveală trăiri profunde și situații nerezolvate, iar autenticitatea realizării lui aduce privitorul mai

aproape de ceea ce simt protagoniștii. Ritualurile de conectare cu trecutul includ plutiri exterioare și interioare, din apele Dunării în cele ale minții.

Pe parcurs, descoperim că cele mai obișnuite nevoi cântăresc cel mai greu, ca de

Întoarcerile în propriul trecut nu sunt niciodată ușoare. Mai ales când implică procesarea traumelor familiale.

pildă necesitatea lui Rachel de a identifica o fotografie cu mama ei, pentru a ști cum arată. Căutările ei se intensifică și din punct de vedere emoțional atunci când Alexandru reușește să reia legătura cu sora lor, Ana Maria, care a fost o victimă în relația părinte-copil.

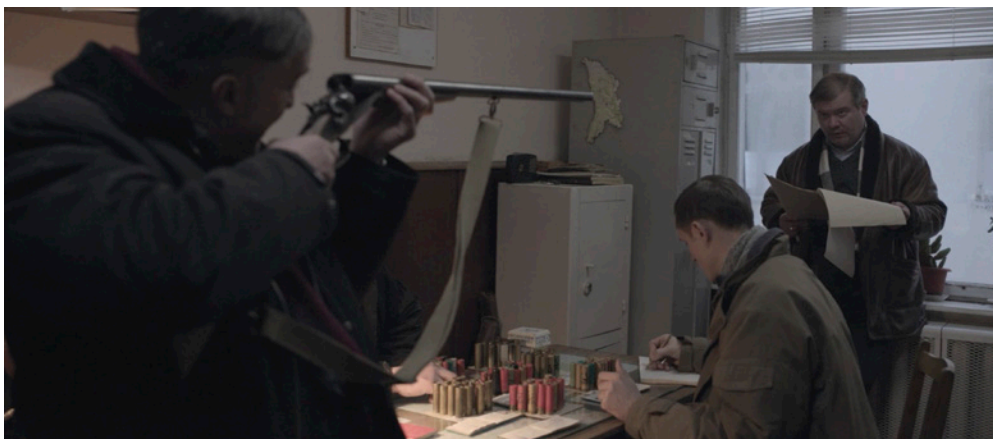
Fără a filtra realitatea, Rachel Tăpârjan pune accent pe modul în care generațiile își lasă moștenire traumele, dar și reziliența de a face față oricărei situații.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 15:00 / CINEMA VICTORIA

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Cercul – Ecoul glonțului

Bogdan Slab

În Ajunul Anului Nou, la trecerea dintre veacuri, un bărbat este împușcat mortal, în condiții suspecte, în timpul unei partide de vânătoare. Apariția în peisaj a unui tânăr anchetator venit din capitală declanșează un șir de dezvăluiri care, încetul cu

Debutul în regia de lungmetraj al lui Valeriu Andriuță se dovedește a fi o izbândă

încetul, amenință să detoneze liniștea comunității.

Filmul lui Valeriu Andriuță - debut în regia de

lungmetraj - examinează corupția sistemică și fragilitatea structurilor sociale prin prisma unor personaje aflate în fața unei situații-limită. Prezentul se intercalează cu trecutul printr-o serie de flashback-uri care se compun progresiv, astfel încât

narațiunea capătă forma unui puzzle, iar frontul pe care se dă bătălia e un sătuc (în cel mai bun caz) modest din Republica Moldova.

Suntem purtați între un număr limitat de locații, pentru că opțiunile sunt restrânse: e o lume austeră, suspendată între câmpul de vânătoare, școală, stația de tractoare și locuința răposatului. Există, totuși, un moment particular, important și ca vehicul narativ, care concentrează esența filmului: într-o camera închiriată, locotenentul Agachi pune cap la cap probele obținute până în acel punct, în ciuda descurajărilor repetate venite din partea colegilor lui, în timp ce la televizor Vladimir Putin, pe cale să-și înceapă primul mandat ca președinte al Rusiei, îi asigură pe ascultători că va respecta cu intransigență toate principiile politice democratice.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 10:00 / CINEMA ARTA CLUJ

Pionul lui Lenin – Don Quijote peste Prut

Ion Indolean

În producția cinematografică autohtonă recentă – iar aici, iată, cred că putem include și Basarabia –, există deja destul de multe cazuri extrem de intime și personale, în care actori sau regizori își contopesc viețile cu ecranul. Mă gândesc acum, la o primă strigare, la cineastele Ana Lungu (*Autoportretul unei fete cuminți*)

sau Ivana Mladenovic (*Ivana cea groaznică*), care își invită, ambele, părinții să performeze în filmele lor, sau la Lina Vdovii, care își centreează povestea în jurul relației contorsionate cu *Tata*, prin care, de fapt, construiește o radiografie a tranziției spre capitalism și a migrației în regiune. Cu siguranță mai sunt și alte exemple, iar

acum își face intrarea aici și actorul Sergiu Voloc, care se joacă pe el însuși, într-un fel de slapstick comedy cu subiect extrem de presant, pe o linie care poate trimite, mutatis mutandis, la *Omul de marmură* al lui Andrzej Wajda, unde o tânără plină de energie pornea într-o investigație pornind de la figura monumentalizată a unui fost erou socialist.

Aici, în *Pionul lui Lenin*, regizorul Dragoș Turea se întrebă, pe acest ton comic-intransigent, de ce în țara lui mai sunt atâtea statui ale fondatorului simbolic al comunismului sovietic. Cu ajutorul lui Voloc – și al părinților acestuia –, intră într-o dezbatere picantă și, de ce nu, periculoasă („nu te băga, că n-ai să schimbi...”) e doar una dintre replicile-le-itmotiv ale tatălui, vizibil îngrijorat) cu privire la felul în care trecutul încă îi apasă pe frații basarabeni. Filmul devine, prin natura sa controlat-haotică, o *spărțeață* în sensul cel mai dement

al cuvântului, dinamică și peștrită, prin care aproape că putem cunoaște întregul spațiu dintre Prut și Nistru.

Voloc apare aici ca luptător absurd, comic, tragic, ideologic și puțin auto-mitologizat. Însă ceea ce îl face atât de savuros este că această construcție pornește, în mare măsură, chiar de la cine este el: un artist angajat politic, care, într-un interviu din 2014, vorbea apăsător despre autoexil, despre lipsa demnității politice și despre nevoia ca poporul său să își găsească un spirit luptător, pentru ca apoi, în 2015, să participe la un protest furibund la Curtea Supremă de Justiție, eveniment cu care chiar începe filmul. De aici vine și ambiguitatea cea mai fertilă a construcției: Voloc nu joacă pur și simplu un rol, dar nici nu este doar „el însuși”; își transformă propria identitate publică într-un spectacol politic, într-o formă de nebulie lucidă, donquijotescă.

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 10:00 / CINEMA VICTORIA

TIFF, o călătorie de 25 de ediții

TIFF 25

Foto: Nicu Cherciu

► 2020

Din Juriul Competiției pentru ediția 19, desfășurată în plină pandemie, au făcut parte producătoarea Ada Solomon, regizoarea Adina Pintilie, scriitorul Philip O’Ceallaigh (foto), dramaturgul Csaba Székely și actorul Hatházi András.

Foto: Nicu Cherciu

► 2021

Renumitul dansator ucrainean Sergei Polunin (foto) a susținut un spectacol la Castelul Bánffy din Bonțida și a marcat astfel recordul de încasări pentru TIFF.20.

Foto: Nicu Cherciu

► 2022

Ediția 21 cu sloganul „Make Films Not War” s-a bucurat de prezența unei legende a muzicii, Eliades Ochoa (foto), fondator al Buena Vista Social Club și star al filmului cu același nume.

25 YEARS LATER

Marfa și banii

Capitalismul romantic revisited

Vlad Marina

Critica, viul grai cinefil și Wikipedia sunt în principiu de acord că Marfa și banii

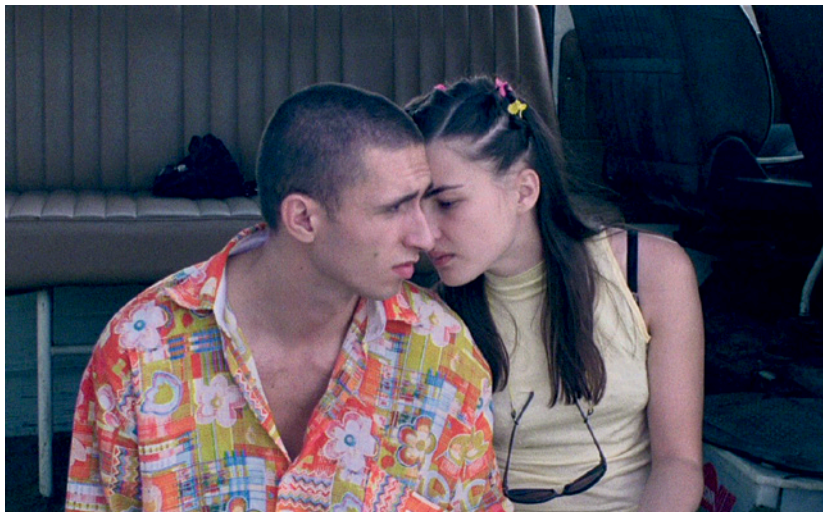
reprezintă momentul întemeierii al Noului Cinema Românesc. Cadrele lungi filmate din mână, decorurile naturale și dialogurile ca-n viață, pe care le propunea debutul lui Cristi Puiu, aveau să devină norma în filmul nostru de autor pentru următorii aproximativ 15 ani. Era un moment de restart pentru industria locală, punerea în mișcare a unui motor artistic care avea să ne aducă posibil cel mai important export cultural autohton din toate timpurile.

Acesta în sine ar trebui să fie un motiv suficient de bun pentru a (re)descoperi acum filmul pe un ecran mare, însă personal aș mai adăuga ceva: componenta de experiență istorică. În drumul lor cu peripeții pe ruta Constanța-București-Constanța, Ovidiu (Alexandru Papadopol), Vali (Dragoș Bucur) și Betty (Ioana Flora) nu ne spun doar o poveste palpitantă, comică, tăioasă și, în ultimă instanță,

Pe vremea buticurilor de cartier și a reclamelor cu prețuri exprimate în dolari, trei tineri dobrogeni se aventurau spre capitală (the rest is history).

capitalismului romantic în care un tânăr putea visa să devină patronul unui chioșc de cartier amenajat prin sacrificarea balconului și aprovizionat de la angroșiștii din capitală. Comparați-o, de pildă, cu incubatoarele, acceleratoarele și LinkedIn-urile zilelor noastre – s-a întâmplat o lume.

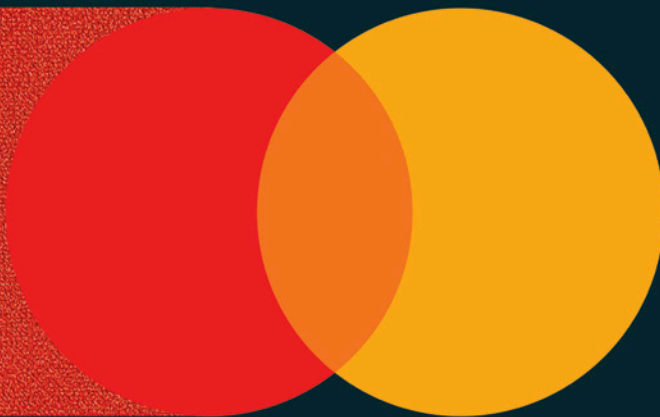
SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 17:30 / CINEMA VICTORIA

TIFF

PARTENER OFICIAL

Un covor roșu care
întâmpină orice viziune
artistică: **priceless**

RO Days | Industry Events – Premiile Industriei la TIFF.25

Martin Iliev, Angel Ivanov

Foto: Chris Nemes

TRANSILVANIA PITCH STOP

MARELE PREMIU

Oferit de Chainsaw Europe - €25.000 în servicii de post-producție

FATHERS (Bulgaria), regia: **MARTIN ILIEV**, producția: Angel Ivanov (Handplayed)

Premiu înmănat de Viorel Chesaru

Viorel Chesaru, Monica Goti, Antoine Simkine (JURIU TPS)

PREMIUL TPS DEVELOPMENT

Oferit de Avanpost - €5.000

TIMES NEW ROMAN (Ukraine), regia: **PHILIP SOTNYCHENKO**, producția: Valeria Sochyvets (Contemporary Ukrainian Cinema), Sashko Chubko (Viatel)

Premiu înmănat de Antoine Simkine

PREMIUL CNC MOLDOVA

În valoare de €1.500

ANOTHER STORY ABOUT MY SON (România), regia: **ADRIAN SILIȘTEANU**, producția: Iriana Adnana (Domestic Film), Maya Vitkova Kosev (Viktoria World Sales and Distribution)

Premiu înmănat de Monica Goti

PREMIUL COCOLAB: EAST-WEST EMERGING PRODUCERS AWARD

constând în participarea la Cocolab 2026

MARA CRACALEANU pentru proiectul **SUN OFFSPRING**, regizat de Octavian Șarmet

Premiu înmănat de Ami Geger

PREMIUL DE POST-PRODUȚIE OFERIT DE LUNO

constând în Servicii complete de post-producție pentru un lungmetraj

DECEBAL'S WEDDING (România), regia: **MATEI LUCACI-GRÜNBERG**, producția: Gabriela Suci (Atelier de Film)

Premiu înmănat de Monica Goti

DRAMA ROOM

PREMIUL PENTRU CEL MAI BUN PROIECT DE SERIAL TV

constând într-un acord de dezvoltare cu PRO TV

STAY IN SCHOOL!, scris de: **RODICA DOMINTEANU**

Premiu înmănat de Antonii Mangov

BOOK TO SCREEN

CÂȘTIGĂTORUL BOOK TO SCREEN

constând într-un contract de opțiune cu PRO TV, pe o perioadă de un an în valoare de €5.000

GREU DE PĂTRUNS ÎN PĂDUREA DE MESTECENI, scris de: **RUXANDRA BURCESCU**

Premiu înmănat de Irina Huțu

CÂȘTIGĂTORUL BOOK TO SCREEN

Oferit de DACIN SARA - €1.000

TOT CE I-AM PROMIS TATĂLUI MEU, scris de: **IOANA MARIA STĂNCESCU**

Premiu înmănat de George Cornilă

WORKS IN PROGRESS

PREMIUL TRANSILVANIA HBO

Oferit de HBO - €30.000

THE FEAR'S ARTIST, regia: **CRISTI IFTIME**, producția: Marian Crișan (Rova Film)

Premiu înmănat de Siarhei Samusevich

PREMIUL TRANSILVANIA HBO

Oferit de HBO - €30.000

WE WON'T GET OLD TOGETHER, regia: **MARIUS OLTEANU**, producția: Oana Giurgiu (Point Film)

Premiu înmănat de Siarhei Samusevich

Artur Brzozowski, despre filmele din secțiunea Lună Plină

În calitate de curator al secțiunii Lună Plină, Artur Brzozowski povestește despre procesul său de selecție a filmelor și ce le leagă pe acestea.

Anda Pășcuță

Măsuța de cafea turcească

Ce ne poți spune despre selecția de filme din secțiunea Lună Plină din acest an?

Selecția pătrunde adânc în zonele întunecate ale prezentului nostru. Mituri străvechi, anxietăți religioase, familii destrămate și spirite neliniștite, se întâlnesc într-un program care demonstrează diversitatea remarcabilă a cinemaului de gen contemporan. Elementul care unește filmele selectate este fascinația pentru transformare. Corpurile se schimbă, identitățile se fragmentează, miturile revin la viață, iar realitatea devine tot mai instabilă. Fie că vorbim despre folk horror, teroare psihologică, fantasy întunecat sau suprealism în forma sa cea mai pură, selecția din acest an pune aceeași întrebare: ce se întâmplă atunci când ceva îngropat refuză să rămână ascuns?

Este o selecție care traversează continente și tradiții culturale, dar toate filmele împărtășesc aceeași esență: cinemaul de gen ca modalitate de a confrunta lucrurile de care ne temem, pe care ni le dorim, pe care le

Artur Brzozowski.

reprimăm și pe care, în cele din urmă, nu le putem evita.

Cât de dificil a fost acest proces de selecție?

Mult mai dificil decât pare. Scopul nu este niciodată doar de a alege „cele mai bune” filme ale anului. Un program de festival ar trebui să ofere descoperiri, entuziasm și, ideal, câteva filme care să rămână cu spectatorii mult timp după ce se termină proiecția. Unele filme sunt selectate pentru că reprezintă voci noi și promițătoare, altele pentru că împing cinemaul de gen în teritorii neașteptate. Și mai sunt acele filme care sunt pur și simplu de neuitat. *Măsuța de cafea turcească* este un exemplu perfect: un film atât de îndrăzneț, imprevizibil și

Prin horror și fantasy, cineștii pot explora temeri, tensiuni și întrebări care modelează deja societatea, uneori cu mult înainte ca acestea să ajungă în centrul dezbaterii publice.

singular, încât este aproape imposibil de comparat cu orice altceva.

Dacă ar fi să descrii selecția într-un singur cuvânt, care ar fi acesta?

Neliniștită. Sunt filme care refuză să stea pe loc. Contestă convențiile, traversează granițe și reușesc să surprindă constant, atât personajele, cât și spectatorii.

Ce face ca un film să iasă în evidență într-un proces de selecție?

Nu există o formulă simplă. Uneori este vorba despre o

singură scenă, o imagine sau un moment care îți rămâne în minte mult timp după ce filmul s-a terminat. Filmele care ies în evidență sunt, de regulă, cele care își asumă riscuri. Pot fi stranii, îndrăznețe, amuzante, tulburătoare sau emoțional neașteptate, însă lasă o impresie care persistă. La câteva zile după vizionare încă te gândești la ele. Acesta este, de multe ori, cel mai puternic semn că un film merită să facă parte din program.

Ai urmărit o temă anume în procesul de curatoriere a secțiunii?

Nu în mod special. Selecția nu a fost construită de la început în jurul unei teme precise. Accentul a fost pus întotdeauna pe identificarea celor mai puternice și distinctive filme. Cu toate acestea, după vizionarea a sute de filme, anumite teme încep inevitabil să iasă la suprafață. Este interesant faptul că cinești din diferite colțuri ale lumii par adesea preocupați de aceleași întrebări și neliniștiți în același moment. Astfel, anumite idei recurente și anxietăți contemporane își găsesc în mod natural locul în program.

Care este filmul pe care îl consideri cel mai provocator din selecție?

Tăcere este cu siguranță un film provocator. Eduardo Casanova folosește imagini vizuale puternice și un umor întunecat pentru a aborda teme pe care mulți cinești preferă să le evite, construind o operă la fel de tulburătoare pe cât este de empatică. Pe de altă parte, *Măsuța de cafea turcească* este provocator într-un mod complet diferit. Filmul împinge constant situațiile dincolo de punctul în care majoritatea producțiilor s-ar opri, generând o experiență de vizionare deopotrivă hilară și profund incomfortabilă. Este genul de film care împarte publicul în tabere, iar acesta este adesea un semn că face ceva cu adevărat interesant. ■

Premiul Juriului tinerilor francofoni

TIFF 25

Premiul TV5 Monde și Institut Français a fost decernat anul acesta filmului *Le Roi Soleil*. Regizat de Vincent Maël Cardona, filmul îl cufundă pe spectator într-un bar-ca-

fenea de cartier, local cu pariuri, unde un bilet de loto câștigător devine elementul declanșator al unui veritabil teatru social.

Filmul este marcat de multitudinea reacțiilor

personajelor: pe măsură ce povestea avansează, fiecare va face tot posibilul pentru a înlătura obstacolele care se ivesc între el și obiectul dorinței sale. *Le Roi Soleil* se remarcă prin dinamismul

punerii în scenă și prin direcția sa creativă. Iar dacă vă plac *Memento* sau *Pulp Fiction*, filmul garantează o vizionare pe cât de antrenantă, pe atât de plăcută, mulțumită multiplelor fire narative pe care le urmează.

Juriul tinerilor francofoni la TIFF 2026 este unul dintre proiectele pe care Institutul Francez și TV5MONDE continuă să le dezvolte împreună pentru a susține tinerii și francofonia. Premiul este acordat la TIFF pentru al treisprezecelea an consecutiv. Ediția aceasta, juriul a fost compus din șase tineri – Julie Menut, Răzvan Vrânceanu, Noémie Humblot, Fanny Roussel, Miruna Urs, Sara Wasicsek, și a fost coordonat de Clémentine Coedès, responsabilă de cooperare universitară la Institutul Francez. Alegerea a fost făcută dintr-o selecție variată de 8 filme în limba franceză, sub îndrumarea mentorului Corina Șuteu. ■

NOVA
POWER AND GAS

Aduce energia serilor de film la TIFF

Partener TIFF 2026

📅 Ne vedem în Iulius Parc | 12 – 21 iunie

★ Am pregătit surprize

Ne vedem la film!

Producem, stocăm și furnizăm energie electrică și gaze naturale la nivel național.

Te susținem cu toată energia.

NOVA
POWER AND GAS

vreaulanova.ro

Dincolo de cadru – totul la puterea feminină, cu producătoarea Lavinia Potolache

De la Miss World România în 2010 la actriță la Hollywood și producătoare de film independent, Lavinia Postolache își construiește propriul drum în industrie.

Irina Mărinuș

În contextul lansării *April X* – proiectat la TIFF în premieră națională – este un thriller psihologic care explorează fragilitatea identității și a realității. Lavinia Postolache vorbește despre viziunea sa artistică, provocările întâmpinate, cât și despre propria companie de producție independentă, numită Lavi Star.

April X prezintă un peisaj urban futurist, însă filmul este realizat în București într-o atmosferă post-sovietică. De ce această estetică?

Alegerea a fost intenționată. Ne-am dorit să filmăm într-un loc care nu este văzut atât de des în cinema internațional și care oferă o identitate vizuală aparte. Bucureștiul are această combinație interesantă între trecut și viitor, care se potrivește foarte bine cu temele filmului. Desigur, a existat și o componentă practică. Ca producție independentă, trebuie să găsești mereu echilibrul între ambiția creativă și resursele disponibile.

Dar nu consider că *April X* vorbește despre o realitate exclusiv est-europeană sau post-comunistă. Pentru mine este o poveste universală despre identitate, memorie și conexiune umană. Fie că ești în România, Londra sau Los Angeles, întrebările pe care le ridică filmul sunt aceleași.

Care este întrebarea pe care v-ați dorit ca spectatorii să o ducă cu ei după vizionare? Întrebarea principală este: ce ne face cu adevărat să fim noi înșine? Dacă tehnologia ar putea recrea amintirile noas-

tre, vocea noastră sau chiar imaginea noastră, am mai fi noi aceiași? Trăim într-o perioadă în care inteligența artificială și tehnologia evoluează foarte rapid. *April X* nu încearcă să ofere răspunsuri definitive, ci invită publicul să reflecteze la identitate, la prezență și la ceea ce rămâne profund uman.

Care este adevăratul preț al independenței în cinematografie și credeți că merită întotdeauna plătit?

Adevăratul preț este responsabilitatea. Într-un studio mare există departamente pentru aproape orice problemă. În filmul independent, de multe ori trebuie să fii producător, negociator, manager de criză și om de încredere pentru întreaga echipă, uneori în aceeași zi. Dar recompensa este libertatea de a susține povești și talente în care crezi cu adevărat. Pentru mine, această libertate merită efortul.

„De multe ori, în filmul independent trebuie să faci compromisuri, însă am luptat pentru viziunea proiectului până la finalul post-producției.”

Care au fost cele mai mari provocări pe care le-ați întâmpinat în producție?

Finanțarea a fost, fără îndoială, una dintre cele mai mari provocări. Înainte să existe un film, trebuie să existe oameni care cred suficient de mult în proiect încât să își asume un risc. Apoi a venit provocarea de a realiza un film science-fiction ambițios cu resurse independente. A fost nevoie de multă disciplină, creativitate și perseve-

rență pentru a transforma viziunea într-un film care să arate și să se simtă mult mai mare decât bugetul său.

De la lansarea filmului, Connor Storrie (Bax) a cunoscut o ascensiune remarcabilă în popularitate, mai ales în urma proiectului *Heated Rivalry*. Privind în urmă, ce v-a convins că este actorul potrivit pentru acest rol? Cum este Connor pe platoul de filmare și ce fel de dinamică a avut cu Tudor Chirilă?

Ce m-a convins a fost autenticitatea lui. Connor avea o prezență naturală și o inteligență emoțională care se potriveau perfect personajului Bax. Privind în urmă, este minunat să văd succesul de care se bucură astăzi, însă ceea ce l-a făcut special era deja acolo când l-am distribuit în film. Pe platou a fost extrem de profesionist. S-a integrat foarte repede în echipă, până în punctul în care a început chiar să învețe câteva expresii în limba română. Între duble era relaxat, amuzant și foarte sociabil. Interacționa cu toată lumea, de la actori până la echipa tehnică, iar atmosfera pe care o crea era una foarte plăcută. Cred că întreaga echipă l-a îndrăgit. ■

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 20:00 / CINEMA VICTORIA

Tudor Chirilă în *April X*

Nanouk Leopold,

despre natură, iertare și doliu

Regizoarea olandeză Nanouk Leopold vorbește despre filmul ei, *Căprioara*, care poate fi văzut astăzi, de la ora 12:30, la Cinema Victoria.

Carina Domuța

Care a fost sursa de inspirație a filmului?

Totul a început cu sentimentul că îmi doresc să merg în natură. Pe de o parte, voiam să spun o poveste despre pădure, despre conservarea naturii și despre lupta pentru biodiversitate. De aici a apărut și interesul meu pentru conceptul de rewilding, o temă relativ nouă în domeniul conservării naturii, care ridică întrebări legate de echilibrul dintre procesele naturale și intervenția umană. De exemplu, în Irlanda, populațiile de cerbi pot deveni atât de numeroase încât consumă puietii de copaci înainte ca aceștia să se poată dezvolta, împiedicând regenerarea pădurilor și lăsând unele zone tot mai lipsite de vegetație. Pe de altă parte, este o poveste despre pierdere și suferință, fiind teme foarte personale pentru mine. Știu ce înseamnă ca un lucru care ți se întâmplă când ești tânăr să îți afecteze apoi întreaga viață. Așadar, am vrut să combin aceste două lucruri și mi-am spus că, dacă trebuie să jelești mult, ar fi liniștitor să o faci în pădure.

În ce moment a devenit Irlanda parte din proiect? A fost povestea scrisă având această locație în minte, sau chiar Irlanda a inspirat povestea?

Îmi doream să fac un film în limba engleză și să lucrez într-o țară cu multă natură. Inițial, proiectul era gândit pentru Canada, inspirat de ideea unor păduri vaste în care te poți pierde. Însă a fost foarte dificil să obținem finanțare, iar în cele din urmă ne-am blocat. Atunci

m-am gândit că am putea aduce proiectul înapoi în Europa. Am vizitat Irlanda împreună cu familia mea și am fost fascinată de frumusețea peisajului și de senzația de izolare pe care o transmitea locul. Astfel, am rescris povestea pentru Irlanda și am reconstruit-o în jurul problemelor de conservare specifice acestei regiuni și al muncii pe care personajul principal trebuie să o desfășoare.

Am putea spune că filmul urmărește procesul prin care Jen învață să se ierte pe sine?

Da, cred că da. Întreaga poveste este despre acest proces. Noi, ca spectatori, știm deja unde trebuie să ajungă Jen, însă ea nu știe cum să ajungă acolo. O urmărim în această căutare până în punctul în care reușește să se ierte pe sine. Pentru a ajunge acolo, este nevoie de ceva din exterior. Abia situația în care

Dacă trebuie să jelești mult, ar fi liniștitor să o faci în pădure.

propria ei viață ajunge în pericol îi permite să renunțe la sentimentul că nu are dreptul să trăiască. Durerea nu va dispărea, iar doliul va rămâne mereu prezent, dar poate că de acum înainte poate începe să trăiască.

Cum vă dați seama când un peisaj sau o anumită compoziție vizuală pot transmite o emoție mai eficient decât cuvintele?

Am studiat la o școală de artă și mi-am început cariera ca artist vizual. Împreună cu partenerul meu realizez în continuare instalații video, care nu au neapărat o componentă narativă. Poate de aceea pornesc întotdeauna de la spațiu. Mă interesează ce emoție transmite un anumit loc: o încăpere, un peisaj des-

chis sau unul închis. Pădurea din film este un spațiu închis; Jen se află în interiorul ei, iar aceasta capătă aproape caracterul unei închisori. Trunchiurile copacilor funcționează ca niște gratii. La finalul filmului, însă, ea se află în apă, într-un spațiu deschis, cu mult cer deasupra, iar senzația de libertate este mult mai puternică. Îmi place să exprim astfel de idei prin imagini, mai degrabă decât prin dialog.

Ați spus că filmul vorbește atât despre natură, cât și despre pierdere și doliu. Care dintre aceste teme a fost mai importantă pentru dumneavoastră?

Pentru mine, filmul începe și se termină cu natura, dar există și o poveste, nu putem face abstracție de ea. Lucrez oarecum invers față de alți cineaști: pornesc de la un sentiment pe care vreau să îl explorez, iar abia apoi găsesc povestea. Procesul nu începe cu narațiunea, ci cu o emoție.

Cum este experiența de a fi atât scenarista, cât și regizoarea filmului?

E foarte frumos. Petreci atât de mult timp într-o lume abstractă, scriind, iar apoi, odată ce începi să construiești filmul, totul prinde viață. De exemplu, atunci când am ales actrița principală, povestea s-a schimbat imediat. Ea a adus ceva al ei: delicatetea prezenței sale, felul în care se mișcă, modul în care chipul ei se armonizează cu verdele pădurii.

Același lucru se întâmplă și cu locațiile, lumina, culorile costumelor sau ale peisajului. Toate aceste elemente transformă filmul și acesta este, pentru mine, cel mai frumos moment: clipa în care ceva ce a existat doar în imaginație devine concret. Uneori, când mă aflu pe platou și filmez o scenă, am brusc senzația că văd în fața mea exact ceea ce am scris. Este un sentiment foarte ciudat, dar și extraordinar. ■

SĂMBĂTĂ, 20 Iunie, ORA 12:30 / CINEMA VICTORIA

Artificial Intelligence and how it can be combined with human creativity

Two workshops held yesterday at the Radisson Blu as part of the Industry Days program explored a common theme: artificial intelligence and its role in cinema.

Titus-Cezar Constantinescu

During the first masterclass, Polish producer and director Matt Subieta explained that he had reached a point where the production process itself had become overwhelmingly demanding and was often holding him back. As a result, he chose an independent path. Together with his associates, he founded two production companies and, due to limitations in resources and opportunities, began using AI to ease not only his workload but also the financial burden of filmmaking.

Matt says he strives to bring a human contribution to most of his films. However, since many of his projects belong to the science-fiction, fantasy, or historical epic genres, this can be challenging.

AI is a valuable tool, provided it is used responsibly and with respect for human creativity, and when its potential is properly understood and applied.

He uses AI to enhance battle scenes, grand landscapes, and more complex shots. According to him, there is nothing wrong with using AI for tasks that are extremely costly or require resources that may not be available at a given moment, especially when the people responsible for such work are underpaid or not paid at all. Neverthe-

less, Matt remains convinced that every finished work must retain a human touch and that this spirit should be felt throughout the film, even when AI has played a significant role in its creation.

Vasi Alboiu, Creative Director at PRO TV and one of the principal creators of the animated series *ȚUP*, says that he is always searching for genuine emotion in his projects, including when AI assists in the creative and development process. With *ȚUP*, Vasi attempted what initially seemed impossible: generating entire episodes exclusively through AI, from visuals and sound design to the voices of the characters.

The experiment failed, so the team ultimately decided that everything related to the characters, their actions, and the sound would be created manually. AI was instead assigned the task of generating backgrounds, landscapes, and objects appearing in the scenes. This was made possible by using the original illustrations from the books on which the series is based, allowing the team to train a model specifically for that purpose. ■

RO DAYS

Industry Events

Saturday June 20th 2026

■ 10.00 - 14.00

Closed Screenings (Films TBA after Industry Awards Gala)
@Military Club (by invitation only*)

PRESENTATIONS & INDUSTRY EVENTS

■ 10.30 - 11.30

Corneliu Porumboiu Masterclass – moderated by Mihai Chirilov (Artistic Director, TIFF) – in Romanian
@Radisson Blu - Central Park (General Access)

■ 11.30 - 12.30

Ben Wheatley Masterclass – moderated by Radu Toderici (Film Critic) @Radisson Blu - Central Park (General Access)

Foto: Amanda Maier

■ 12.30 - 12.45 – Coffee Break
@Radisson Blu – Central Park

■ 12.45 - 14.00

Ornella Muti Masterclass – moderated by Ion Indolean (Film Critic)
@Radisson Blu - Central Park (General Access)

* by invitation only refers to exclusive events reserved for specific guests who have received a formal invitation.

Alex Trăilă: „Cultural and economical success do not exclude each other”

Alex Trăilă, Programme Manager Series Co-Productions, Council of Europe, spoke to us about his work and views on European TV Series production.

Oana Balaci

Photo: Frank Schoepgens

First of all, welcome to TIFF! Are there any films you plan to see at the festival?

As I've been living abroad already for 5 years, I hope I will catch some of the fresh Romanian premieres during the Romanian Days.

Can you tell us about your work for Eurimages in the Pilot Programme for Series Co-Productions?

Eurimages is a cultural fund supporting the co-production of cinematographic works. It is the first and oldest supranational fund of its kind. Its home is the Council of Europe, an organisation of 46 member states, known to many through the European Court of Human Rights and the Venice Commission. I joined the Council of Europe five years ago to explore whether it could play a role in the field of series, through Eurimages or otherwise. That work led

Solutions usually come from those directly involved in the process.

to a new fund, built on Eurimages' DNA but tailored to series co-productions.

The fund has been in its pilot phase since 2023, hence the rather long title. We offer top-up grants for series co-productions, development awards through partner markets and with the European Broadcasting Union, and, more recently, support for training initiatives. This year we also launched Culture on Screen, which looks at the societal impact of series: their cultural success, democratic relevance. In short, we are asking whether success can be measured beyond economic indicators.

How is the production of series different than the production of films?

In many ways, the two are similar, but there are two fundamental differences. With a film, you rarely know what its life will be, even once it is finished. You cannot be certain of its festival premiere, distribution prospects or market appetite. With series, you engage indirectly with the audience much earlier. By "indirectly", I mean that you need to convince a broadcaster or platform to join the project at an early stage, and they bring their knowledge of their audience. Once they are on board, you

usually have a much clearer idea of when and how the work will reach viewers.

The second difference is the role of broadcasters and platforms. At minimum, there may be one involved; in some strong projects, there may be nine or twelve broadcasters behind a series before it reaches the market. This makes the process and business approach more structured. Some may see that as rigid, but I would not call it rigidity. In many cases, it is simply a clearer business framework.

What is the work that a debutant scriptwriter has to do to get a series financed?

In my view, the first step is to work very carefully on the idea: the concept, the universe, the characters and the narrative engine. Do not rush into writing scripts too early. A producer should be involved as early as possible. Producers are often the ones who can bring broadcasters or platforms into the project and help position it properly. There is no single recipe, but series are, even more than films, a team effort. Having the original idea and shaping it does not always mean that you will write everything yourself, or remain in full control of every comma and full stop in every episode.

In your articles post-Cannes you were writing about the "incapacity of transforming excellence into continuity" as our biggest failure in the national film industry. Do you envision any solutions for this in the coming years?

I would not call it a failure. It is more a personal reflection, looking back. As with any policy-making process involving multiple interests and stakeholders, it helps if everyone first agrees on what they want to achieve together. Only then can they move towards shaping the rules and guidelines.

As with creation of a series, everyone may be right and everyone may have a point, but not every point will make it into the final version. Expectations also need to be clear. What is needed to achieve cultural success may not be the same as what is needed for commercial success. The two do not exclude each other, but the expectations behind them should be clear, because they shape the process. ■

Scan the QR code to read the full interview on the AperITIFF website

TIFF rising Romanian talents 2026

Fresh off Romanian filmmaker Cristian Mungiu's triumph at the Cannes Film Festival, where his latest, *Fjord*, starring Sebastian Stan and Renate Reinsve, earned the director his second Palme d'Or, spirits are high at this week's Transylvania Intl. Film Festival, which takes place June 12 – 21.

Christopher Vourlias, *Variety*

Following the trailblazing success of Mungiu, Cristi Puiu (*The Death of Mr. Lazarescu*), Radu Jude (*Do Not Expect Too Much From the End of the World*) and other pioneers of the Romanian New Wave, a generation of emerging talents is looking to establish itself, both building on the success of their predecessors while taking Romanian filmmaking in radically new directions.

Speaking to *Variety* in Transylvania, TIFF artistic director Mihai Chirilov says he's noticed a "shift" in style, tone and aesthetics among Romanian filmmakers, as local cinema "reaches the limits" of the movement that placed it on the map.

"Ever since the Romanian New Wave, which really changed the way a lot of arthouse cinema was made in the last 20 years, nowadays, I think this formula reached a dead end," Chirilov says. Instead, emerging talents are offering "striking new proposals," "flirting with genre cinema" and finding ways to "innovate a tired formula," he adds.

It has not been an easy time for the local industry, which faces chronic funding challenges and was hamstrung in recent years by a beleaguered cash rebate system that is finally now back on track.

After years of hardship, TIFF founder and president Tudor Giurgiu — who is also an accomplished director and producer to boot — says he's "surpris-

ingly positive for the years to come," noting that the landscape for local filmmakers is "very lively now."

"It's changing," Giurgiu tells *Variety*. "The young people want to do a bit of a different cinema than what has been branded as Romanian New Wave. They want to explore more in other genres. There is a boom of commercial films that created a big change in our local industry."

As TIFF celebrates its 25th anniversary, here are seven rising Romanian talents to keep an eye on in the years to come:

Photo: Adi Marineci

Octav Chelaru

From as early as 3 years old, Chelaru recalls watching Westerns with his father, gunslinging shoot-'em-ups that mirrored events in a country that, during its rough transition to democracy, often felt like the Wild West. But "while many remember the 1990s as a difficult period," the director says, "to me they felt adventurous and full of possibility." Chelaru began making amateur films at the age of 14 and charting his own course as a director after

being rejected by film school. He financed his first shorts while working as a programmer, and after a path of Locarno premieres, he went on to make his debut feature, *A Higher Law*, which received eight nominations at the Romanian Oscars, the Gopo Awards. Chelaru's sophomore feature, *Archangel*, is being presented in TIFF's Works in Progress program, and he hopes to wrap production on a third feature by the fall. "I believe films are becoming one of the last refuges for empathy, reflection and humanity," he says. "If my work can help keep that space alive, even in a small way, I will consider it a success."

Photo: Aris Rammos

Cristian Pascariu

Cluj native Pascariu recalls being transported the first time his parents took him to the movies, at the iconic Cinema Clasic in his Transylvanian hometown. "It was the kind of cinema that no longer exists, the kind that smells like 'Cinema Paradiso,'" he says. "Sitting there in the dark, with only the projector's dusty ray of light above me, I felt reality

dissolve. That boy was in another world, a fictional one, and it felt better than the real one." An accomplished screenwriter and short-film director, the 39-year-old has spent his adult life chasing that childhood joy. In 2024, he co-directed his first feature documentary *Nasty*, about Romanian tennis bad boy Ilie Nastase, which premiered at Cannes, and he's currently in post-production on his narrative feature debut, *A Flower is Not a Flower*. Next up is another feature doc, co-directed with *Nasty* collaborators Tudor Giurgiu and Tudor Popescu, about the iconic Romanian gymnast Nadia Comăneci, slated for a 2027 release. "For me, cinema is...about feeling the world disappear for a while," Pascariu says. "If I accomplish anything in this industry, I hope to create films that make people feel reality differently for a while."

Photo: Adi Marineci

Paul Cioran

Cioran would be the first to admit that he didn't show flashes of precocious talent as a boy or some innate passion for the moving image. His circuitous path to filmmaking included detours in journalism and advertising — and even a brief stint in hospitality at a luxury hotel in the U.S. — but he sees each as necessary stops on a longer journey to film. "There was no 'aha' moment," he says, crediting "the slow accumulation" of experience that led to the moment when he simply couldn't run anymore from

making movies.” After racking up credits as a first A.D. and directing three short films, Cioran is now in postproduction with his debut feature *Another One, Maybe. But Not This One*, screening in the Works in Progress program at TIFF. Up next is a dark comedy about a 53-year-old vampire struggling with newfound immortality. “I think I became a filmmaker because I have always been both fascinated and frightened by imagination and by the moment when an inner world becomes powerful enough to alter someone’s reality,” he says. What would success look like to him? “If audiences can recognize certain recurring questions and obsessions and ways of seeing the world across my films.”

Photo: Barbara Brauns

Ana-Maria Comănescu

Bucharest-based writer-director Comănescu knew from an early age that she had a future in cinema. “I have always been drawn to creative expression through writing and art, but also quite prone to analysis, rigor and self-discipline,” she says. As early as 13 she realized that filmmaking was “a craft that combines them,” and since going all-in on a moviemaking career, “I’ve never changed my mind.” After directing a string of well-received shorts, Comănescu made her feature debut with *Horia*, a road movie that premiered at the Tallinn Black Nights Film Festival in 2023. She describes making that film as “a deeply transform-

ative process that lasted seven years and took a toll on my physical and mental health,” though she was rewarded by “finally coming out to the light on the other side.” Next up is her sophomore feature, *Paradox*, for which she’s a finalist for a prestigious Alex Leo Serban scholarship. For Comănescu, humor is key to filmmaking, and proof of her commitment to not take art — or life — too seriously. “I hope to further be able to focus on my own voice, refine my techniques, explore other art forms, and keep on making films that I truly believe in,” she says.

Ligia Ciornei

Given her background, it’s no surprise that Ciornei is determined to push boundaries as a filmmaker. “Growing up in Bucovina, a multicultural region near the Ukrainian border, I witnessed how stories can connect people across different cultures and experiences,” she says. “That inspired me to become a filmmaker — to give a voice to those rarely heard and to create films that build empathy beyond borders.” Following her directorial debut, *Clouds of Chernobyl*, which screened at Transilvania in 2022, Ciornei is now returning with *Grounded*, a drama set at the outbreak of war in Ukraine. It’s a film that “brings together Romanian, Ukrainian and Italian perspectives on the war and explores how ordinary people navigate extraordinary

circumstances,” she says, something that exemplifies her desire “to contribute to a cinema that is both emotionally powerful and innovative.” With a background in immersive technologies and artificial intelligence, Ciornei hopes to explore the relationship between humanity, technology and social change through film. “I want to continue developing projects that push the boundaries of storytelling while remaining true to human experience.”

Cristi Iftime

A student of philosophy who came to cinema after being gripped by his compatriot Lucian Pintilie’s classic tragicomedy *The Reenactment*, Iftime’s personal mantra as a filmmaker boils down to a simple desire to have “the freedom, the time and the conditions to make the exact creative choices I wanted to make,” he says. “That means: no compromise.” Iftime began his career behind the camera as a still photographer. After directing several successful short films — including the Berlinale selection *15 July* and his master’s degree short, *The Camp in Răzoare*, selected for Cannes Cinéfondation in 2012 — he made his feature debut with *Marita*, which was awarded at Karlovy Vary in 2017. Now, after a long hiatus, Iftime is in post-production on his second feature, *The Fear Artist*, which is screening in the Works in Progress program at TIFF this week. Filmmaking is largely its own

reward, says the director, who “wouldn’t want much more” from making films than having the freedom to do it on his own terms. “And making a living out of it,” he adds, “if I’m not asking too much.

Photo: Dragoș Boldea

Lucia Chicoș

As a teenager, Chicoș was inspired by the cinema of the Romanian New Wave, but the real draw of filmmaking was to choose a profession that allowed her “to perpetually reflect on my interests in the human condition, to both mirror and enrich my pursuit in understanding myself and others,” she says. Her short film “Contraindications” was awarded at Cannes’ Cinéfondation in 2020, and she followed that with the IDFA-premiering feature documentary *Where I Am Now*, co-directed with Alexandra Diaconu, in 2022. Chicoș is now developing her narrative feature debut, *Horseshoe*, which won the Transilvania Pitch Stop award at TIFF in 2025. Despite the prolific start to her career, she says she “hope[s] to reach the point where filmmaking becomes more of a flow in my life.” “I want film directing to be not just my main interest but to become my main professional activity, because a lot of things interest me and I have a lot of ideas and I just want the chance to explore them,” she says. “I think the ideal is to make all the films you are inspired to make.”

Article published in *Variety* magazine. ■

Ben Wheatley Interview –

Art is trying to Free Yourself

Having just arrived in Cluj, British film director Ben Wheatley spoke to us in preparation for his Masterclass about his artistic process, AI and the deterioration of film.

Serban Mark Pop

You can just make something. You don't have to wait for permission.

maker. There are a lot of internal blocks that you have in terms of what you think adds worth. That stretches into all art, really. It's trying to free yourself. Once you're free of that, you get into a space where you're enjoying it. I think there's a kind of weird world of accountancy, and a more conservative version of art, which is about performance. Like, every drawing has to look exactly like a photograph, and your film has to be like a blockbuster, otherwise it's a failure. Art-making itself can be really interesting. There's something people don't talk about that much, which is the feedback between you and the art as you make it. This is why the AI conversation is mostly redundant, because you don't need to make music easier. You just need to make music that you're making, and listen to your own music. You don't need a machine to do it and press a button, because that's just like turning the radio on, you know?

Speaking of AI, what of the future? How will you make movies from now on?

I'm just interested in making movies. One of the things I was thinking about with this is that it doesn't

matter how raw the film is necessarily, as long as it's engaging and amusing and has drama in it. A lot of that I took from drawing. If you draw stick figures that have speech bubbles, that's fine as a comic book. You can read that stuff and it can be totally affecting. The bigger version of that is something like *South Park*. The first time I saw that, I was like, "Why is this so rough?" But then, within 30 seconds, you get the joke. Then you don't notice that it's really poorly animated. Actually, it's an advantage.

Is there anything else you'd like to impart as a final thought?

I think that the world moves so fast, but also cinema has been in complete decline from year one. So it always looks like it's all over, and it never is. Because in the first instances of cinema, you have stuff like the patent wars, where they patented the camera mechanisms in New York, and then it was a disaster. Then the invention of television is a disaster. Streaming is a disaster. It's all the same thing. It's always going bust and always coming up the other side. So on one hand, you get a lot of doom-mongering about it and misery. But on the other hand, if you look at it, the state of collapse is always an opportunity. It's been like this before, and it'll be like it again.

Ben Wheatley can be found Saturday, at the Radisson Blu Hotel, June 20, at 11:30, and at Cinema Arta, at 14:45 for a Q&A after the projection of his newest film, *Bulk*. ■

Welcome to Cluj, Mr. Wheatley! First of all, let's talk about *Bulk*, your newest film. Where did it start?

Kosmik Musik was a graphic novel that I wrote with my friend Joe Curry, who illustrated it, and I really enjoyed writing that. I've always loved comics. I felt that I could be very free in the comic book world because the budget of drawing someone's face is as expensive as the budget of blowing up a planet. It's only about how much time an artist will take to draw something. And then I thought: what if I applied this to my scriptwriting? What if I wrote something that was a bit more bouncy, and less about dull stuff like three-act structure, how character arcs work, how the audience is feeling... I just got a bit sick of it all and wanted a holiday from that.

I'm curious because of how different this sounds as a production compared to other movies you've done, like *Normal*: What do you learn every time you do these shorter projects, with smaller budgets?

Well, budgets don't really matter when it comes to storytelling in the end, because once the shooting's finished, once you're in the edit suite, you're in the same position usually. You're just trying to make something work. More money doesn't make things easier; it can make things harder.

Seeing as how you have a Masterclass today, talk to us about how you view filmmaking.

There are a lot of reasons why you don't make films when you want to be a film-

Scan the QR code to read the full interview on the AperiTIFF website

25 YEARS LATER

Stuff and Dough

Jay Weissberg

I've never written about *Stuff and Dough*, so I can't pat myself on the back for having recognized an exciting new voice, nor am I in the awkward position of having to backtrack after an initial negative assessment. But mine is hardly a clean slate, since I watched it shortly after being bowled over by *The Death of Mr. Lăzărescu*, and I've followed Cristi Puiu's career ever since. Revisiting a work of art – any work of art – is never a pure undertaking since so much outside noise inevitably gets jumbled up with any reassessment, but what's surprising about how *Stuff and Dough* has been treated this past quarter century (at least in the English language) is how little essayists and critics really engage with what I

Once we touch the heart of darkness, we can never wipe away its stain.

now see as its main theme. Some, under the influence of *Lăzărescu*, were quick to declare its "brilliance," which is unwarranted hyperbole. Others with no knowledge of Romanian cinema before 2001 claimed it was like Minerva born fully formed, single-handedly trumpeting the arrival of the so-called Romanian New Wave.

More appropriate were the stylistic parallels made with independent American films of the 1970s, alongside discussions of Silviu Stăvilă's scrappy camerawork and the seemingly guileless dialogue written by Puiu and Răzvan Rădulescu. Most sources reference the film's biting critique of the post-Ceaușescu nation, as powerful now

as it was back in 2001, with its clear-eyed assessment of a Romania whose moral compass is off-kilter. But what I haven't seen examined much – though I admit my research

is hardly exhaustive – is the film's key argument: once we touch the

heart of darkness, we can never wipe away its stain. That's Ovidiu's true metamorphosis, as corrosive as any dreamed up by the Ancient Roman poet. Starting off as an ingenuous young man with a modest dream, Ovidiu loses his innocence the moment he accepts Marcel Ivanov's job to deliver drugs to an address in Bucharest. Yet he's not alone – let's not forget that the young man's parents exhibit a willful blindness to Ivanov's brutality, making them accessories in their son's descent into hell. Watching *Stuff and Dough* now, I couldn't get out of my head what an art dealer friend once told me: the moment you accept help, of any kind, from the Mafia,

it's over. You can never be clean again.

In retrospect, it's possible to see elements of this idea throughout Puiu's work. In *Lăzărescu*, there's the blithe disregard for human life, a learned response after decades under a dictatorship whose debasement contaminated an entire nation. In *Aurora* Puiu ups the ante, revealing a killer so used to the murderous act that there's no longer any hesitation; might it be possible to imagine Ovidiu getting to this stage? With *Malmkrog* the director tussles with the very nature of Good versus Evil, and while that film feels light years away from *Stuff and Dough*, it's not hard to see the germination of Puiu's interest in how evil taints us. Once introduced into our system, like a virus it courses through our body, and we all become implicated. It's hard not to feel this is a message meant for the current moment even more than it was in 2001.

SATURDAY, 20 JUNE, 17:30 / VICTORIA CINEMA

TIFF Team:

Melinda Boros, LGD Coordinator

La ediție aniversară, punem un reflector și pe cei din echipa care a făcut și face posibil tot ce înseamnă TIFF: cine sunt (o parte) dintre ei și care e filmul lor la TIFF.

Ruxandra Predescu

Cine ești, ce faci la TIFF, de câți ani și de ce?

Sunt Melinda și fac parte din echipa TIFF din 2008 - tocmai am realizat că îmi fac majoratul în acest an! Am fost Location Manager la Cinematograful Victoria în primii trei ani, după care, împreună cu Sebi și Oana, am construit de la zero conceptul Piața Unirii, unde am rămas ca Location Manager timp de aproximativ 5 ani. În paralel, am pus umărul la Ziua Copilului din cadrul Weekend la Castel. După doi ani în care m-am ocupat de petrecerile TIFF, din 2016 am preluat

coordonarea Workshop-ului Let's Go Digital! - un program de suflet pe care îl ghidez cu mândrie de exact 10 ani. De ce? Pentru că TIFF îți intră în sânge. Pentru că e vorba despre transformarea orașului, despre comunitate și despre satisfacția uriașă de a vedea cum o idee devine realitate.

Dacă TIFF-ul ar fi un film, ce titlu i-ai da și ce gen ar fi? *Everything Everywhere All at Once* ar fi titlul, iar genul ar fi dramedie cu elemente de realism magic. Descrie perfect starea de la festival: trebuie să fii peste tot, în același

timp, rezolvând miracole contra-cronometru.

Dacă zic TIFF, care e primul cuvânt? Dar prima imagine? Magie. Prima imagine e Piața Unirii plină ochi la proiecțiile de seară.

Care e ritualul tău preferat la Cluj în timpul TIFF?

Încercarea disperată de a ajunge la ultima proiecție din Piața Unirii și speranța că voi reuși să rămân trează până la finalul filmului îmi iese destul de rar.

Dacă am face o capsulă a timpului pentru echipa TIFF50, ce ai pune în ea, și de ce?

Ca amintire vie, aș lăsa în capsulă energia și nebunia echipei care a realizat Ziua Copilului de la Bonțida din 2013 și bucuria copiilor de atunci, alături de entuziasmul tinerilor de la Let's Go Digital!. Și un mesaj: *Everything is possible!* ■

THE FESTIVAL MUST GO ON ANYTIME. ONLINE

Ai găsit filmele care contează pe

TIFF UNLIMITED

Cinemaul tău alternativ. De acasă.

12 luni la prețul de 9 luni

242,9 lei*

Aplică codul: **TIFF2026CONTEAZA**

*Detalii pe unlimited.tiff.ro